

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

7 mei 2008

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met het verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht,
de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied
van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen,
opgemaakt in Den Haag op 19 oktober 1996**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	11
Kindeffectrapport	15
Advies van de Raad van State	23
Ontwerp van decreet	29
Bijlage: Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen.....	33
– Nederlandse vertaling	35
– Engelse tekst	55

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE BESPREKING

1. De Conferentie van Den Haag voor het Internationaal Privaatrecht

De Conferentie van Den Haag voor het Internationaal Privaatrecht (Hague Conference – Conférence de la Haye, HCCH) is een intergouvernementele organisatie die streeft naar uniforme regels inzake het internationaal privaatrecht. De HCCH telt 68 leden waaronder België. Op 3 april 2007 werd ook de Europese Gemeenschap (EG) lid door de neerlegging van haar akte van aanvaarding van het statuut van de HCCH. De toelating van de EG was een gevolg van de inwerkingtreding op 1 januari 2007 van de amendementen op het statuut van de HCCH die bepaalde regionale organisaties voor economische integratie de mogelijkheid biedt lid te worden van de HCCH. De 27 lidstaten van de Europese Unie (EU) zijn ook lid van de HCCH en partij bij het statuut van de HCCH, de conventie van 5 oktober 1961 betreffende de afschaffing van de vereiste van wettiging van buitenlandse openbare akten en de conventie van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechtelijke gevolgen van de internationale ontvoering van kinderen.

De eerste zitting van de HCCH vond plaats in 1893. De zevende zitting in 1951 betekende de start van een nieuw tijdperk. Er kwam een statuut dat van de conferentie een permanente intergouvernementele organisatie moest maken. Het statuut trad in werking op 15 juli 1955. Het werd gewijzigd op 30 juni 2005. Sinds 1956 vinden om de vier jaar plenaire zittingen plaats.

De HCCH staat in voor het onderhandelen over en het opmaken van conventies in de verschillende domeinen van het privaatrecht. Tussen 1951 en 2007 werden 36 conventies en twee protocollen aangenomen.

2. Ontstaan van het verdrag

Het verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen vindt zijn oorsprong in de beslissing die de HCCH nam op 29 mei 1993 om het bestaande verdrag van 5 oktober 1961 inzake de bevoegdheid en de

toepasselijke wetgeving inzake bescherming van minderjarigen te wijzigen en een eventuele uitbreiding hiervan tot meerderjarigen in een statuut van onbekwaamheid, te onderzoeken. Hiertoe werd een speciale commissie samengesteld die drie bijeenkomsten organiseerde in de loop van 1994 en 1995. De tekst van deze commissie diende als uitgangspunt voor de besprekingen door de conferentie die plaatsvonden van 30 september tot en met 19 oktober 1996.

De bescherming van minderjarigen is steeds één van de bekommernissen geweest van de HCCH. Reeds in 1902 werd een conventie aangenomen inzake de voogdij over minderjarigen. Na de Tweede Wereldoorlog werden verdragen aangenomen inzake alimentatieverplichtingen ten aanzien van kinderen (1956, 1958 en 1973), de bevoegdheid en de toepasselijke wetgeving inzake de bescherming van minderjarigen (1961), de bevoegdheid en toepasselijke wetgeving inzake adoptie (1965), de burgerrechtelijke gevolgen van internationale ontvoering van kinderen (1980) en bescherming van kinderen en internationale samenwerking in geval van internationale adoptie (1993). Wat deze laatste conventie betreft, kan verwezen worden naar het Vlaamse instemmingsdecreet van 8 mei 2002.

Daarnaast trad in juni 1996 het verdrag van de Verenigde Naties (VN) inzake de rechten van het kind in werking tussen 187 staten. Om die reden moesten talrijke nationale regelgevingen en internationale verdragen herzien worden omdat de oplossingen die deze instrumenten boden, niet in overeenstemming waren met de nieuwe principes van dit VN-verdrag.

De herziening van het verdrag uit 1961 betreffende de bevoegdheid en de toepasselijke wetgeving inzake de bescherming van minderjarigen, schreef zich in deze context in. Bovendien lag ook het beperkte succes van dit verdrag aan de basis van deze herziening. De verdragspartijen waren, met uitzondering van Polen en Turkije, West-Europese landen. België was geen partij bij dit verdrag.

3. Vlaamse bevoegdheden met betrekking tot dit verdrag

De Vlaamse bevoegdheden situeren zich in de volgende artikelen.

Artikel 2 stelt dat het verdrag van toepassing is op kinderen van hun geboorte tot hun achttiende verjaardag.

Artikel 5 heeft betrekking op de bevoegdheid van de rechterlijke en administratieve instanties bij de bescherming van kinderen. De autoriteiten van de verdragsluitende staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, zijn bevoegd. Volgens artikel 6 ligt voor vluchtelingenkinderen en kinderen zonder gekende verblijfplaats, de verantwoordelijkheid bij de instanties van de verdragsluitende staat op wiens grondgebied de kinderen zich bevinden. Ook in geval van ongeoorloofd overbrengen of niet doen terugkeren van kinderen, blijven de overheden van de verdragsluitende staat waar de kinderen verbleven, verantwoordelijk tot wanneer die kinderen een gewone verblijfplaats gekregen hebben in een andere staat (artikel 7). Een overheid kan echter bij wijze van uitzondering de behandeling van een bepaald geval doorverwijzen naar de overheid van een andere staat waarmee het kind een band heeft (artikelen 8 en 9).

Volgens artikel 15 oefenen de instanties van een verdragsluitende staat hun bevoegdheid uit onder toepassing van hun intern recht. Bij wijze van uitzondering kunnen zij echter de rechtsregels van een andere staat toepassen of daarmee rekening houden als de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind dit vereist.

Artikel 29 bepaalt dat elke verdragsluitende staat een Centrale Autoriteit aanwijst die belast is met de naleving van de verplichtingen. Federale staten kunnen meer dan één Centrale Autoriteit aanduiden. Voor België zal die aanduiding gebeuren bij de ratificatie van het verdrag. De toenmalige Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin besliste in mei 2007 dat het niet opportuun is een Vlaamse Autoriteit aan te duiden, naast een Centrale Autoriteit op federaal niveau. Daarbij volgde zij het advies van een interne werkgroep die op 26 april 2007 bijeenkwam en waaraan het Agentschap Jongerenwelzijn, het agentschap Kind en Gezin, het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap en het Algemeen Welzijnswerk deelnamen.

De verschillende overheden werken onderling samen (artikel 30), streven naar vereenvoudiging bij de informatie-uitwisseling, streven naar verzoening, verlenen bijstand aan andere staten (artikel 31), brengen op verzoek van een andere staat rapporten uit in concrete gevallen (artikel 32) en plegen overleg bij plaatsing of bijzondere zorg van het kind (artikel 33). Wanneer beschermende maatregelen genomen worden, kunnen zij verplicht worden informatie mee te

delen (artikel 34). De overheden werken ook samen bij de tenuitvoerlegging van beschermende maatregelen, in het bijzonder bij de verzekering van de daadwerkelijke uitoefening van het omgangsrecht (artikel 35). Zij waarschuwen elkaar wanneer een kind aan een ernstig gevaar blootgesteld is (artikel 36).

Er zijn in het verdrag ook een aantal artikelen die specifiek van toepassing zijn op federale staten (artikelen 29, 46, 47 en 48). De federale overheid en de gemeenschappen moeten overleggen met het oog op de formulering van een verklaring bij de ratificatie van het verdrag, waarin de taken van de instanties van de gemeenschappen verduidelijkt worden.

II. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING VAN HET VERDRAG

In de preambule wordt gewezen op de noodzaak om de bescherming van kinderen in internationale situaties te verbeteren en op het belang van internationale samenwerking voor de bescherming van kinderen. Er wordt ook vastgesteld dat het verdrag van 5 oktober 1961 aan herziening toe was.

Hoofdstuk I – Toepassingsgebied van het verdrag

Artikel 1 bepaalt het doel van het verdrag, namelijk de aanduiding van de bevoegde staat en het toepasselijke recht dat door de bevoegde autoriteiten in die staten moet toegepast worden op de maatregelen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind enerzijds en op de ouderlijke verantwoordelijkheid anderzijds. Bovendien wil het verdrag de erkenning en de tenuitvoerlegging van die maatregelen verzekeren en een samenwerking tussen de autoriteiten van de verdragsluitende staten tot stand brengen.

De term ‘ouderlijke verantwoordelijkheid’ omvat het ouderlijk gezag of iedere overeenkomstige gezagsverhouding waarin de rechten, de bevoegdheden en de verantwoordelijkheden van ouders, voogden of andere wettelijke vertegenwoordigers ten aanzien van de persoon of het vermogen van het kind, besloten liggen.

Artikel 2 stelt dat het verdrag van toepassing is op kinderen van hun geboorte tot hun achttiende verjaardag. Het werd niet uitgebreid tot meerderjarigen in een statuut van onbekwaamheid.

Artikel 3 bepaalt dat de maatregelen die in artikel 1 bedoeld worden, betrekking hebben op:

- de toekenning, de uitoefening, de beëindiging, de beperking en de overdracht van de ouderlijke verantwoordelijkheid;
- gezagsrechten;
- voogdij, curatele en dergelijke;
- de aanwijzing en de taken van personen of instanties die belast zijn met de zorg voor het kind of die het kind vertegenwoordigen of bijstaan;
- de plaatsing van het kind in een pleeggezin of een instelling of de verstrekking van zorg aan het kind;
- het toezicht door een overheidsinstantie op de verzorging van een kind;
- het beheer, de instandhouding of de beschikking over het vermogen van het kind.

Het verdrag is volgens artikel 4 niet van toepassing op de vaststelling of de ontkenning van verwantschapsbanden, beslissingen over adoptie, naamgeving, handlichting, onderhoudsverplichtingen, erfopvolging, sociale zekerheid, overheidsmaatregelen inzake onderwijs of gezondheidszorg, jeugdstrafrecht en asielrecht.

Hoofdstuk II – Bevoegdheid

Artikel 5 heeft betrekking op de bevoegdheid van de rechterlijke en administratieve instanties bij de bescherming van kinderen. De autoriteiten van de verdragsluitende staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, zijn bevoegd. Volgens artikel 6 ligt voor vluchtelingenkinderen en kinderen zonder gekende verblijfplaats, de verantwoordelijkheid bij de instanties van de verdragsluitende staat op wiens grondgebied de kinderen zich bevinden. Ook in geval van ongeoorloofd overbrengen of niet doen terugkeren van kinderen, blijven de overheden van de verdragsluitende staat waar de kinderen verbleven, verantwoordelijk tot wanneer die kinderen een gewone verblijfplaats gekregen hebben in een andere staat (artikel 7). Een overheid kan echter bij wijze van uitzondering de behandeling van een bepaald geval doorverwijzen naar de overheid van een andere staat waarmee het kind een band heeft (artikelen 8 en 9).

De voorafgaande regels gelden onverminderd de bevoegdheden die overheden kunnen uitoefenen in echtscheidingsprocedures en spoedeisende gevallen (artikelen 10 en 11).

Artikel 12 stelt dat de overheid van een verdragsluitende staat voorlopige maatregelen kan treffen waarvan de territoriale werking beperkt is tot de betrokken staat, en dit voor zover die maatregelen niet onverenigbaar zijn met maatregelen die reeds door de bevoegde overheden genomen zijn.

Artikel 13 bepaalt dat de overheid van een verdragsluitende staat haar bevoegdheid niet kan uitoefenen als bij de aanvang van de procedure de vraag van een andere staat om maatregelen te nemen, nog in beraad gehouden wordt.

De genomen maatregelen blijven van kracht ook indien door gewijzigde omstandigheden de grond waarop de bevoegdheid gebaseerd was, weggenomen is (artikel 14).

Hoofdstuk III – Toepasselijk recht

Volgens artikel 15 oefenen de instanties van een verdragsluitende staat hun bevoegdheid uit onder toepassing van hun intern recht. Bij wijze van uitzondering kunnen zij echter de rechtsregels van een andere staat toepassen of daarmee rekening houden als de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind dit vereist.

Artikel 16 stelt dat het van rechtswege ontstaan of tenietgaan van de ouderlijke verantwoordelijkheid zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve overheid, beheerst wordt door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Dat geldt ook wanneer het ontstaan of tenietgaan gebeurt door een overeenkomst of een eenzijdige rechtshandeling zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve overheid. De op grond van het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind bestaande ouderlijke verantwoordelijkheid blijft bestaan na verplaatsing van die gewone verblijfplaats naar een andere staat. De ouderlijke verantwoordelijkheid kan beëindigd worden of de voorwaarden voor uitoefening kunnen gewijzigd worden door maatregelen die ingevolge het verdrag genomen worden (artikel 18).

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat waar

het kind zijn gewone verblijfplaats heeft. Indien de gewone verblijfplaats verplaatst wordt, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de staat van de nieuwe verblijfplaats (artikel 17).

Artikel 19 gaat over de geldigheid van een rechtshandeling die tot stand gekomen is in eenzelfde staat tussen een derde en een andere persoon die bevoegd zou zijn volgens dat interne recht om als wettelijk vertegenwoordiger van het kind op te treden.

Artikel 20 stelt dat de bepalingen ook van toepassing zijn indien het daardoor aangewezen recht het recht is van een staat die geen partij is.

‘Recht’ betekent het in een staat geldend recht met uitsluiting van regels van conflictenrecht van die staat (artikel 21).

De toepassing van het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangewezen recht kan slechts geweigerd worden indien zij kennelijk in strijd zou zijn met de openbare orde (artikel 22).

Hoofdstuk IV – Erkenning en tenuitvoerlegging

Artikel 23 bepaalt dat door de autoriteiten van een verdragsluitende staat genomen maatregelen van rechtswege erkend worden in alle andere verdragsluitende staten. In een beperkt aantal gevallen kan erkenning geweigerd worden.

Artikel 24 stelt dat iedere belanghebbende persoon de bevoegde overheden kan verzoeken om een beslissing te nemen over de erkenning of de niet-erkenning van een maatregel die door een andere verdragsluitende staat genomen is. De overheid van de aangezochte staat is gebonden aan de vaststelling van de feiten waarop de overheid van de staat waar de maatregel genomen is, zijn bevoegdheid gebaseerd heeft (artikel 25).

Artikel 26 geeft aan dat maatregelen die moeten uitgevoerd worden in een andere verdragsluitende staat dan die waar de maatregelen genomen zijn, uitvoerbaar verklaard moeten worden of voor tenuitvoerlegging geregistreerd worden volgens de procedure die in het recht van die andere staat voorzien is. Zij worden ten uitvoer gelegd alsof zij door de overheid van die staat genomen zouden zijn, overeenkomstig het recht van de aangezochte staat (artikel 28).

Volgens artikel 27 mag geen andere toetsing gebeuren van de gronden waarop een genomen maatregel berust.

Hoofdstuk V – Samenwerking

Artikel 29 bepaalt dat elke verdragsluitende staat een Centrale Autoriteit aanwijst die belast is met de naleving van de verplichtingen. Federale staten kunnen meer dan één Centrale Autoriteit aanduiden. Voor België zal die aanduiding gebeuren bij de ratificatie van het verdrag.

Die overheden werken onderling samen (artikel 30), streven naar vereenvoudiging bij de informatie-uitwisseling, streven naar verzoening, verlenen bijstand aan andere staten (artikel 31), brengen op verzoek van een andere staat rapporten uit in concrete gevallen (artikel 32) en plegen overleg bij plaatsing of bijzondere zorg van het kind (artikel 33). Wanneer beschermende maatregelen genomen worden, kunnen zij verplicht worden informatie mee te delen (artikel 34). De overheden werken ook samen bij de tenuitvoerlegging van beschermende maatregelen, in het bijzonder bij de verzekering van de daadwerkelijke uitoefening van het omgangsrecht (artikel 35). Zij waarschuwen elkaar wanneer een kind aan een ernstig gevaar blootgesteld is (artikel 36). Een overheid mag echter geen informatie verstrekken wanneer de persoon of het vermogen van een kind in gevaar kan gebracht worden of een ernstige bedreiging kan vormen voor een familielid van een kind (artikel 37). In principe dienen zij de kosten voor hun activiteiten in het kader van dit verdrag zelf te dragen maar zij kunnen met andere staten overeenkomsten sluiten over de onderlinge verdeling van de kosten (artikel 38). Staten kunnen onderling akkoorden sluiten om de samenwerking nog te verbeteren in vergelijking met de regels van het verdrag (artikel 39).

Hoofdstuk VI – Algemene bepalingen

De artikelen 40 tot en met 56 bevatten een aantal algemene bepalingen, onder andere met betrekking tot de bevoegdheden van de persoon aan wie de bescherming van het kind toevertrouwd is (artikel 40), de bescherming van persoonlijke gegevens (artikel 41), het vertrouwelijke karakter van informatie (artikel 42), de vrijstelling van legalisatie of een soortgelijke formaliteit voor bescheiden (artikel 43), de aanwijzing van de overheden tot wie verzoeken

moeten gericht worden (artikel 44), de mededeling van de aanwijzingen aan het Permanent Bureau van de HCCH (artikel 45), de verhouding met een aantal bestaande verdragen en internationale regelingen (artikelen 50 tot 52) en het taalgebruik in de relaties tussen de centrale overheden (artikel 54).

Artikel 47 stelt dat een verdragsluitende staat die verschillende rechtsstelsels of regelingen heeft met betrekking tot de bescherming van het kind en zijn vermogen, niet gehouden is de bepalingen van het verdrag toe te passen op conflicten die slechts die verschillende rechtsstelsels of regelingen betreffen.

Artikel 48 geeft aan hoe verwijzingen uitgelegd worden ten aanzien van een staat die twee of meer rechtsstelsels of verzamelingen van rechtsstelsels heeft die binnen territoriale eenheden van toepassing zijn. Voor de aanwijzing van het toepasselijke recht zijn een aantal regels van toepassing (artikelen 48 en 49).

Artikel 53 bepaalt dat het verdrag slechts van toepassing is op maatregelen die genomen zijn in een staat nadat het verdrag voor die staat in werking getreden is.

Artikel 55 gaat over voorbehouden die een verdragsluitende staat kan maken.

Regelmatig zal een bijzondere commissie samenkomen om de praktische werking van het verdrag te toetsen (artikel 56).

Hoofdstuk VII – Slotbepalingen

De artikelen 57 tot en met 63 bevatten de slotbepalingen inzake ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring (artikel 57), toetreding (artikel 58), territoriale toepassing (artikel 59), voorbehouden (artikel 60), inwerkingtreding (artikel 61), opzegging (artikel 62) en de rol van de depositaris (artikel 63).

III. PROCEDUREVERLOOP

1. ‘Dubbel gemengd’ karakter van het verdrag en ondertekening ervan

Het verdrag werd op 19 oktober 1996 gesloten in het kader van de Conferentie van Den Haag voor het Internationaal Privaatrecht (afgekort Hague Confe-

rence – Conférence de la Haye, HCCH). De lidstaten die deelgenomen hebben aan de onderhandelingen, hebben het nut van het verdrag voor de bescherming van kinderen, erkend.

In overeenstemming met het arrest AETR van het Europese Hof van Justitie inzake de externe bevoegdheid waren de EU-lidstaten niet meer gerechtigd om individueel tot het verdrag toe te treden, omdat ondertussen binnen de Europese Gemeenschap verordening nr. 1347/2000 aangenomen was. Het verdrag voorziet echter niet in de toetreding van de EG.

Daarom heeft de Raad beslist om de lidstaten die door de communautaire bepalingen op dit gebied gebonden zijn, te machtigen het verdrag in het belang van de Gemeenschap te ondertekenen. Er werd tevens beslist dat de Gemeenschap zich zou beijveren om zo snel mogelijk onderhandelingen aan te vatten over een protocol inzake de toetreding tot het verdrag en de toepassing van de communautaire regels betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging binnen de Gemeenschap.

Overeenkomstig het protocol betreffende de positie van Denemarken, gehecht aan het verdrag betreffende de Europese Unie en het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, is Denemarken niet gebonden door verordening nr. 1347/2000. Bijgevolg stond het Denemarken vrij te besluiten het verdrag al dan niet te ondertekenen, wat het ook deed.

Het verdrag bevat, naast een component Europese bevoegdheden, ook een aantal bevoegdheden van de federale overheid en een aantal gemeenschapsbevoegdheden. Artikel 5, §1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), zoals gewijzigd, bepaalt immers dat de jeugdbescherming, met inbegrip van de sociale bescherming en de gerechtelijke bescherming een gemeenschapsbevoegdheid is, maar met uitzondering van: de burgerrechtelijke regels met betrekking tot het statuut van de minderjarigen en van de familie, de strafrechtelijke regels inzake inbreuken op de jeugdbescherming, de organisatie van de jeugdgerechten, de opgave van de maatregelen die kunnen genomen worden ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit gepleegd hebben, de ontzetting uit de ouderlijke macht en het toezicht op de gezinsbijslag of andere sociale uitkeringen. Om die reden is het een zogenaamd ‘gemengd verdrag’ in de zin van artikel 167, §4, van de Grondwet. Tijdens zijn vergadering van 18 februari 2003 legde de Werkgroep

‘Gemengde Verdragen’ (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengd karakter (bevoegdheidsuitoefening van de federale overheid, de gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie) vast.

Tijdens dezelfde vergadering bepaalde de WGV dat het verdrag zou ondertekend worden volgens de ondertekeningformule 1, dit wil zeggen de medeondertekening, de meest volledige uitdrukking van de verdragsbevoegdheid van de deelstaten.

Volgens de beschikking van de Raad van 19 december 2002 moest het verdrag door de lidstaten van de EU ondertekend worden vóór 1 juni 2003. Op vraag van de Europese Commissie vond de ondertekening door alle toenmalige lidstaten gezamenlijk plaats op 1 april 2003 tijdens een officiële ceremonie die gehouden werd in Den Haag. Het verdrag werd namens Vlaanderen ondertekend door de vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering in Den Haag. De Duitstalige en de Franse Gemeenschap zagen af van een aparte ondertekening, en machtigden de federale vertegenwoordiger. De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie komt op grond van de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen niet tussen in de ondertekeningprocedure, maar enkel in de latere parlementaire instemmingsprocedure.

2. De verklaring, afgelegd bij de ondertekening

Volgens de beschikking van de Raad van de EU werden de lidstaten gemachtigd om in het belang van de Europese Gemeenschap het bovenvermelde verdrag te ondertekenen. Bij de ondertekening dienden zij volgende verklaring af te leggen:

“De artikelen 23, 26 en 52 van het verdrag bieden de verdragsluitende partijen enige flexibiliteit voor het toepassen van een eenvoudige en snelle regeling voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen. De voorschriften van de Gemeenschap voorzien in een stelsel van erkenning en tenuitvoerlegging dat tenminste even gunstig is als dat waarin het verdrag voorziet. Derhalve wordt een door een rechterlijke instantie van een lidstaat van de EU gegeven beslissing over een onder het verdrag vallende aangelegenheid in België erkend en ten uitvoer gelegd door toepassing van de ter zake geldende interne communautaire rechtsvoorschriften.”.

3. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

Het dagelijks bestuur van de SERV besliste, niettegenstaande het belang van het verdrag, geen advies uit te brengen aangezien er geen sociaal-economische impact is en gelet op het privaatrechterlijk karakter van het verdrag.

4. Advies van de Vlaamse Jeugdraad

Op 5 september 2007 bracht de Vlaamse Jeugdraad een positief advies uit. De Vlaamse Jeugdraad stelt dat het verdrag tegemoet komt aan de onduidelijkheid over welke staat wanneer bevoegd is bij geschillen tussen ouders over het ouderlijk gezag en het contactrecht. Op die manier kan het lang aanslepen van juridische procedures verkort worden, wat het kind in kwestie ten goede komt.

Wat betreft het oprichten van een Centrale Autoriteit binnen de Vlaamse Gemeenschap, voelt de Vlaamse Jeugdraad geen onmiddellijke noodzaak om naast een federale Centrale Autoriteit ook een Vlaamse in te stellen. De Vlaamse Jeugdraad volgt in dit verband het standpunt van de toenmalige Vlaamse minister van Welzijn die zich voor haar beslissing baseerde op het advies van een interne werkgroep waaraan deelgenomen werd door het Agentschap Jongerenwelzijn, het agentschap Kind & Gezin, het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap en het Algemeen Welzijnswerk.

De Vlaamse Jeugdraad is verheugd vast te stellen dat een kindeffectrapport opgemaakt werd. De raad begrijpt dat, doordat het verdrag louter procedurele gevolgen heeft, in dat rapport niet ingegaan wordt op de concrete gevolgen van het verdrag voor kinderen en hun ouders. De raad rekent er wel op dat op een andere plaats en op een ander moment de toets aan het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind zal gebeuren.

5. Advies van de Raad van State

In zijn advies van 18 december 2007 stelt de Raad van State dat wanneer de federale overheid en de gemeenschappen bepaalde bevoegdheden gezamenlijk wensen uit te oefenen, en in het raam daarvan één enkele dienst of instelling optreedt, zulks dient te gebeuren door het sluiten van een samenwerkingsakkoord als

bedoeld in artikel 92bis, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, met inachtneming van de daarbij geldende bevoegdheidsrechtelijke beginselen.

Tijdens de vergadering van de WGV d.d. 24 januari 2008 werd beslist dat de federale overheidsdienst (FOD) Justitie het initiatief zal nemen om nog vóór het einde van het jaar een intrafederale werkgroep samen te roepen naar aanleiding van het advies van de Raad van State om een samenwerkingsakkoord te sluiten. De bespreking van het samenwerkingsakkoord zal gekoppeld worden aan het dossier van de Brussel II bis-verordening waarvoor een Belgische toepassingswet zal aangenomen worden en waar ook een vorm van ‘centrale autoriteit’ voorzien is die voor bepaalde punten met de gemeenschappen zal moeten samenwerken.

6. Internationale stand van zaken en inwerkingtreding

23 lidstaten van de Europese Unie (EU) hebben het verdrag ondertekend. Bulgarije, Estland en Litouwen werden partij door toetreding. Malta is de enige EU-lidstaat die het verdrag niet ondertekend heeft, en evenmin toegetreden is. Het verdrag trad in werking op 1 januari 2002, de eerste dag van de derde maand die volgde op de ratificatie door Slowakije. Monaco en Tsjechië hadden voordien al hun akte van bekrachtiging neergelegd. Armenië (niet-lidstaat van de HCCH) en Oekraïne traden toe in de loop van 2007.

In overeenstemming met artikel 67 zal het verdrag voor België in werking treden op de eerste dag van de derde maand volgend op de ratificatie door ons land. Deze ratificatie door de Koning kan pas gebeuren nadat het Vlaams Parlement, het federale parlement, het parlement van de Franse Gemeenschap, de raad van de Duitstalige Gemeenschap en het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest hun instemming betuigd hebben met dit verdrag.

Er is een gedeelde bevoegdheid van de EU en van de lidstaten. Voor de ratificatie is een toelating van de EU nodig. Alle lidstaten moeten bijgevolg op hetzelfde ogenblik en samen ratificeren.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

*De Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd,
Sport en Brussel,*

Bert ANCIAUX

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

*De Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin,*

Steven VANACKERE

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met het verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht,
de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied
van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen,
opgemaakt in Den Haag op 19 oktober 1996

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme en de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Het verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, opge maakt in Den Haag op 19 oktober 1996, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel,

Bert ANCIAUX

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Steven VANACKERE

KINDEFFECTRAPPORT

Methodiek kindeffectrapport

Enkele terminologische verduidelijkingen

Als in deze tekst sprake is van kind bedoelen we iedere persoon jonger dan 18 jaar.

Als er sprake is van het Verdrag wordt verwezen naar het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind.

Het 'KER-decreet' is het decreet van 15 juli 1997 houdende instelling van het kindeffectrapport en de toetsing van het regeringsbeleid aan de naleving van de rechten van het kind.

De afkorting KER staat zowel voor kindeffectrapport als voor kindeffectrapportage.

1) Algemene omschrijving van het ontwerp van decreet

Van wie komt de beleidsmaatregel? Voor wie is de beleidsmaatregel bedoeld? Is het een maatregel van algemeen nut of is hij gericht op een specifieke doelgroep? In het laatste geval omschrijf de doelgroep. Omschrijf de maatregel. Wat is de achterliggende gedachtegang? Welke problematiek wordt er behandeld?

Het voorontwerp van decreet beoogt de goedkeuring van het Verdrag inzake de bevoegdheid het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, opgemaakt in Den Haag op 19 oktober 1996. Het Verdrag werd op 1 april 2003 namens de Vlaamse Gemeenschap ondertekend door de Vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering in Den Haag.

Dit Verdrag vindt zijn oorsprong in de beslissing die de Conferentie van Den Haag voor het Internationaal Privaatrecht op 29 mei 1993 nam om het bestaande Verdrag van 5 oktober 1961 inzake de bevoegdheid en de toepasselijke wetgeving inzake bescherming van minderjarigen, te wijzigen en een eventuele uitbreiding hiervan tot meerderjarigen in een statuut van onbekwaamheid, te onderzoeken.

Na de inwerkingtreding van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind, moesten talrijke nationale regelgevingen en internationale verdragen herzien worden omdat de oplossingen die deze instrumenten boden niet in overeenstemming waren met de nieuwe principes van dat Verdrag.

De herziening van het Verdrag uit 1961 schreef zich in deze context in. Daarnaast lag ook het beperkte succes van dit Verdrag ook aan de basis aan deze herziening. De Verdragspartijen waren, met uitzondering van Polen en Turkije, West-Europese landen. België was geen Partij bij dit Verdrag.

2) Analyse van de effecten op kinderen

- a) Werd bij de opstelling van het voorontwerp van decreet, expliciet, rekening gehouden met de bepalingen en beginselen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind?

☐ **Neen**

Het voorontwerp van decreet beoogt enkel de goedkeuring van een internationaal Verdrag.

Welke domeinen worden door de beslissing beïnvloed? Wat zijn de te verwachten effecten voor kinderen op die domeinen? Wat is het verschil met de effecten op volwassenen? Motiveer uw antwoord.

□ Andere: *Het Verdrag is van toepassing op kinderen van hun geboorte tot hun achttiende verjaardag, en heeft tot doel de bevoegde instanties en het toepasselijke recht aan te duiden en de samenwerking tussen de Verdragsluitende Partijen te bevorderen. Het is niet van toepassing op de vaststelling van verwantschapsbanden, naamgeving, onderhoudsverplichtingen, sociale zekerheidsrechten, erfopvolging, ontvoogding, onderwijs, jeugdstrafrecht en asielrecht.*

- b) Zijn de vier basisbeginselen van het Verdrag, zoals hieronder vermeld, van toepassing op het voorontwerp van decreet?

Zo ja, omcirkel het cijfer (1=zeer weinig; 5=zeer veel).

Zo nee, omcirkel NVT.

Motiveer uw antwoord.

1. Het hoger belang van het kind.

- algemeen: 1----2----3----4----5----NVT

- gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ouders: 1----2----3----4----5----NVT

- verantwoordelijkheid van de overheid: 1----2----3----4----5----
NVT

- verantwoordelijkheid van het kind zelf: 1----2----3----4----5----
NVT

Het betreft een procedurele aangelegenheid.

2. Het recht van het kind op non-discriminatie.

- algemeen: 1----2----3----4----5----NVT

- eerbiediging van de rechten van het kind, ongeacht ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale, etnische of maatschappelijke afkomst, welstand, handicap, geboorte of andere omstandigheid van het kind of van zijn ouder of wettige voogd:

1----2----3----4----5----

NVT

- verplichting van de overheid om alle passende maatregelen te nemen om het kind te beschermen tegen alle vormen van discriminatie: 1----2----3----4----5----

NVT

- de minderjarigheid van het kind geeft zelf aanleiding tot ongeoorloofde discriminatie bij de toepassing van het voorontwerp van decreet :

1----2----3----4----5----

NVT

Het betreft een procedurele aangelegenheid.

3. Het recht van het kind op leven, overleven en ontwikkeling.

- algemeen: 1----2----3----4----5---NVT

- verplichting van de overheid om het kind te beschermen tegen mishandeling door de ouders of door degenen die de verantwoordelijkheid dragen voor de zorg van het kind:

1----2----3----4----5---NVT

- verplichting van de overheid om de nodige preventieve en curatieve maatregelen te nemen tegen kindermishandeling:

1----2----3----4----5---NVT

- recht op een behoorlijke levensstandaard: 1----2----3----4----5---NVT

Het betreft een procedurele aangelegenheid.

4. Het recht van het kind op participatie.

- algemeen: 1----2----3----4----5---NVT

- recht van het kind om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het kind betreffen:

1----2----3----4----5---NVT

- verplichting van de overheid om ervoor te zorgen dat aan de mening van het kind 'in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid' passend belang wordt gehecht :

1----2----3----4----5---NVT

- recht op toegang tot passende informatie : 1----2----3----4----5---NVT

- recht op vereniging : 1----2----3----4----5---NVT

- recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst: 1----2----3----4----5---NVT

- c) Hoe werden deze gegevens verzameld? Kruis uw antwoord aan en motiveer het.
Voeg zo mogelijk een kopie van de standpunten, artikels en uittreksels uit onderzoeken als bijlage toe en/ of vermeld heel duidelijk de gegevens van de geraadpleegde documentatie.

☐ **andere**

Het betreft de omzetting van een beslissing van de Algemene Vergadering in het interne recht.

3) **Evaluatie effecten**

- a) Werden alternatieve beleidsvoornemens overwogen?

☐ **Nee**

Motiveer uw antwoord.

- b) Gaf dit kindeffectrapport aanleiding tot een duidelijk aanwijsbare aanpassing van het voorontwerp van decreet?

Nee –

- c)
-
-
-
-
-

Motiveer uw antwoord.

In de fase van de parlementaire instemming ligt de tekst van een (goedgekeurd) internationaal verdrag reeds vast.

4) Varia

Zijn er overwegingen die hebben meegespeeld bij de opstelling van het voorontwerp van decreet, maar die nog niet aan bod zijn gekomen in dit kindeffectrapport? Zo ja, welke?

Nihil

5) Evaluatie werkwijze

- a) Welke moeilijkheden ondervond u bij de opmaak van het kindeffectrapport?

Nihil

- b) Welke suggesties hebt u om het kindeffectrapport gebruiksvriendelijker te maken?

Nihil

6) Beleidsconclusie

Welke voorstellen hebt u op basis van het gemaakte kindeffectrapport voor het beleid?

Nihil

7) Contactpersoon

Bij wie kan meer informatie verkregen worden over het opgemaakte kindeffectrapport (naam, administratieve entiteit, telefoon, e-mail)?

(Het is belangrijk om hier de naam op te geven van de persoon op de administratie die het dossier in concreto behandelt. Dat doet geen afbreuk aan het feit dat de politieke eindverantwoordelijkheid voor het indienen van het ontwerp van decreet en het kindeffectrapport in kwestie bij het Vlaams Parlement bij de regering en de bevoegde minister ligt.)

Bea Foubert

Beleidsmedewerker

Departement internationaal Vlaanderen – afdeling Beleid

bea.foubert@iv.vlaanderen.be

02 553 54 64

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

LM

KONINKRIJK BELGIË
-----ADVIES 43.871/3
VAN 18 DECEMBER 2007VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 30 november 2007 door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende instemming met het verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, opgemaakt in Den Haag op 19 oktober 1996", heeft het volgende advies gegeven:

CE

43.871/3

Gelet op de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake jeugdbescherming dienen de verplichtingen inzake samenwerking en informatie-uitwisseling, vervat in hoofdstuk V van het verdrag waarmee de instemming wordt beoogd, te worden nageleefd. Uit de memorie van toelichting lijkt voort te vloeien dat de Vlaamse Gemeenschap er niet voor opteert om een eigen Centrale Autoriteit als bedoeld in artikel 29 van het verdrag aan te wijzen, maar wel één enkele Centrale Autoriteit op Belgisch niveau. Zulks is conform het genoemde artikel 29, maar er dient wel op te worden gewezen dat wanneer de federale overheid en de gemeenschappen bepaalde bevoegdheden gezamenlijk wensen uit te oefenen, en in het raam daarvan één enkele dienst of instelling optreedt, zulks dient te gebeuren door het sluiten van een samenwerkingsakkoord als bedoeld in artikel 92*bis*, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, met inachtneming van de daarbij geldende bevoegdheidsrechtelijke beginselen.

LM

43.871/3

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door H. W. PAS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

J. SMETS

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme en de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Het verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, opgemaakt in Den Haag op 19 oktober 1996, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 14 maart 2008.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

*De Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd,
Sport en Brussel,*

Bert ANCIAUX

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

*De Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin,*

Steven VANACKERE

BIJLAGE

C. VERTALING

Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen

De Staten die dit Verdrag hebben ondertekend,

Gelet op de noodzaak de bescherming van kinderen in internationale situaties te verbeteren,

Geleid door de wens conflicten te vermijden tussen hun rechtsstelsels ten aanzien van de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bescherming van kinderen,

Herinnerend aan het belang van internationale samenwerking voor de bescherming van kinderen,

Bevestigend dat het belang van het kind voorop dient te staan,

Vaststellend dat het Verdrag van 5 oktober 1961 betreffende de bevoegdheid der autoriteiten en de toepasselijke wet inzake de bescherming van minderjarigen herziening behoeft,

Verlangend hiertoe gemeenschappelijke bepalingen vast te stellen, rekening houdend met het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989,

Zijn het volgende overeengekomen:

HOOFDSTUK I

TOEPASSINGSGEBIED VAN HET VERDRAG

Artikel 1

1. Dit Verdrag heeft tot doel:

- a. de Staat aan te wijzen welks autoriteiten bevoegd zijn maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind;
- b. het recht aan te wijzen dat door die autoriteiten in de uitoefening van hun bevoegdheid dient te worden toegepast;
- c. het op de ouderlijke verantwoordelijkheid toepasselijke recht te bepalen;
- d. de erkenning en de tenuitvoerlegging van de bedoelde beschermende maatregelen in alle Verdragsluitende Staten te verzekeren;
- e. tussen de autoriteiten van de Verdragsluitende Staten een zodanige samenwerking tot stand te brengen als noodzakelijk is voor het verwezenlijken van de doelstellingen van dit Verdrag.

2. Voor de toepassing van dit Verdrag omvat de term „ouderlijke verantwoordelijkheid” het ouderlijk gezag of iedere overeenkomstige gezagsverhouding waarin de rechten, de bevoegdheden en de verantwoordelijkheden van ouders, voogden of andere wettelijke vertegenwoordigers ten opzichte van de persoon of het vermogen van het kind besloten liggen.

Artikel 2

Het Verdrag is van toepassing op kinderen vanaf het tijdstip van hun geboorte totdat zij de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt.

Artikel 3

De in artikel 1 bedoelde maatregelen kunnen met name betrekking hebben op:

- a. de toekenning, de uitoefening, de beëindiging of de beperking van ouderlijke verantwoordelijkheid, alsmede de overdracht ervan;
- b. gezagsrechten, met inbegrip van rechten betreffende de zorg voor de persoon van het kind, en in het bijzonder het recht om zijn verblijfplaats te bepalen, alsmede het omgangsrecht met inbegrip van het recht het kind voor een beperkte tijdsduur mee te nemen naar een andere plaats dan zijn gewone verblijfplaats;
- c. voogdij, curatele en overeenkomstige rechtsinstituten;
- d. de aanwijzing en de taken van enige persoon of lichaam, belast met de zorg voor de persoon of het vermogen van het kind, of die het kind vertegenwoordigt of bijstaat;
- e. de plaatsing van het kind in een pleeggezin of in een inrichting of de verstrekking van zorg aan het kind door middel van *kafala* of een overeenkomstig rechtsinstituut;
- f. het toezicht door een overheidslichaam op de verzorging van een kind door een persoon die met de zorg voor dat kind belast is;
- g. het beheer, de instandhouding of de beschikking over het vermogen van het kind.

Artikel 4

Het Verdrag is niet van toepassing op –

- a. de vaststelling of de ontkenning van familierechtelijke betrekkingen;
- b. beslissingen inzake adoptie, voorbereidende maatregelen voor adoptie of de nietigverklaring of herroeping van adoptie;
- c. de geslachtsnaam en de voornamen van het kind;
- d. handlichting;
- e. onderhoudsverplichtingen;
- f. trusts en erfopvolging;
- g. sociale zekerheid;

- h. overheidsmaatregelen van algemene aard op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg;
- i. maatregelen genomen op grond van strafbare feiten begaan door kinderen;
- j. beslissingen inzake het recht op asiel en inzake toelating.

HOOFDSTUK II

BEVOEGDHEID

Artikel 5

1. De rechterlijke en administratieve autoriteiten van de Verdragssluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, zijn bevoegd maatregelen te nemen die strekken tot de bescherming van zijn persoon of vermogen.
2. Onverminderd het bepaalde in artikel 7, zijn in geval van verplaatsing van de gewone verblijfplaats van het kind naar een andere Verdragssluitende Staat de autoriteiten van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats bevoegd.

Artikel 6

1. Ten aanzien van vluchtelingenkinderen en kinderen die ten gevolge van onlusten die in hun land plaatsvinden naar een ander land zijn verplaatst, hebben de autoriteiten van de Verdragssluitende Staat op welks grondgebied deze kinderen ten gevolge van hun verplaatsing aanwezig zijn, de bevoegdheid bedoeld in het eerste lid van artikel 5.
2. De bepaling van het voorgaande lid is eveneens van toepassing op kinderen wier gewone verblijfplaats niet kan worden vastgesteld.

Artikel 7

1. In geval van ongeoorloofd overbrengen of niet doen terugkeren van het kind blijven de autoriteiten van de Verdragssluitende Staat waarin het kind onmiddellijk voor de overbrenging of het niet doen terugkeren zijn gewone verblijfplaats had, bevoegd totdat het kind een gewone verblijfplaats heeft verworven in een andere Staat en
 - a. enige persoon, instelling of ander lichaam dat gezagsrechten heeft, in de overbrenging of het niet doen terugkeren heeft berust; of
 - b. het kind in die andere Staat zijn verblijfplaats heeft gehad, gedurende een periode van ten minste een jaar nadat de persoon, de instelling of het andere lichaam dat gezagsrechten heeft, kennis heeft gekregen of had moeten krijgen van de verblijfplaats van het kind, geen verzoek tot terugkeer, dat binnen die periode is ingediend, nog in behandeling is, en het kind in zijn nieuwe omgeving is geworteld.

2. Het overbrengen of het niet doen terugkeren van een kind wordt als ongeoorloofd beschouwd, wanneer –

a. dit geschiedt in strijd met een gezagsrecht dat is toegekend aan een persoon, een instelling of enig ander lichaam, alleen of gezamenlijk, ingevolge het recht van de Staat waar het kind onmiddellijk voor zijn overbrenging of het niet doen terugkeren zijn gewone verblijfplaats had, en

b. dit recht alleen of gezamenlijk daadwerkelijk werd uitgeoefend op het tijdstip van de overbrenging of het niet doen terugkeren, dan wel zou zijn uitgeoefend indien een zodanige gebeurtenis niet had plaatsgevonden.

Het onder a bedoelde gezagsrecht kan in het bijzonder voortvloeien uit een toekenning van rechtswege, een rechterlijke of administratieve beslissing of een overeenkomst die geldig is ingevolge het recht van die Staat.

3. Zolang de in het eerste lid bedoelde autoriteiten hun bevoegdheid behouden, kunnen de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waarheen het kind is overgebracht of waar het wordt vastgehouden slechts ingevolge artikel 11 spoedeisende maatregelen nemen die noodzakelijk zijn voor de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind.

Artikel 8

1. Bij wijze van uitzondering kan de autoriteit van een Verdragsluitende Staat die ingevolge artikel 5 of 6 bevoegd is, indien zij van oordeel is dat de autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat in een bepaald geval beter in staat is het belang van het kind te beoordelen,

– hetzij die andere autoriteit, rechtstreeks of door tussenkomst van de Centrale Autoriteit van die Staat, verzoeken de bevoegdheid te aanvaarden om de door haar noodzakelijk geachte beschermende maatregelen te nemen,

– hetzij de zaak aanhouden en de partijen uitnodigen een daartoe strekkend verzoek te richten aan de autoriteit van die andere Staat.

2. De Verdragsluitende Staten wier autoriteiten kunnen worden aangezocht of geadieerd op de in het vorige lid bedoelde wijze, zijn:

- a. een Staat waarvan het kind de nationaliteit bezit;
- b. een Staat waar vermogen van het kind is gelegen;
- c. een Staat bij welks autoriteiten een verzoek tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed van de ouders van het kind of tot nietigverklaring van hun huwelijk aanhangig is;
- d. een Staat waarmee het kind een nauwe band heeft.

3. De betrokken autoriteiten kunnen met elkaar in overleg treden.

4. De autoriteit die op de in het eerste lid bedoelde wijze is benaderd, kan de bevoegdheid aanvaarden in de plaats van de ingevolge artikel 5 of 6 bevoegde autoriteit, indien zij zulks in het belang van het kind acht.

Artikel 9

1. Indien de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 oordelen dat zij in een bepaald geval beter in staat zijn het belang van het kind te beoordelen, kunnen zij

– hetzij de bevoegde autoriteit van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, rechtstreeks of door tussenkomst van de Centrale Autoriteit van die Staat, verzoeken hen te machtigen de bevoegdheid uit te oefenen om door hen noodzakelijk geachte beschermende maatregelen te nemen,

– hetzij de partijen uitnodigen een daartoe strekkend verzoek te richten aan de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft.

2. De betrokken autoriteiten kunnen met elkaar in overleg treden.

3. De autoriteit van wie het verzoek uitgaat kan, in de plaats van de autoriteit van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, de bevoegdheid slechts uitoefenen indien deze laatste het verzoek heeft ingewilligd.

Artikel 10

1. Onverminderd de artikelen 5 tot en met 9, kunnen de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat, in de uitoefening van hun bevoegdheid om te beslissen over een verzoek tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed van de ouders van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een andere Verdragsluitende Staat, of tot nietigverklaring van hun huwelijk, maatregelen nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van dat kind indien het recht van hun Staat daarin voorziet en indien:

a. op het tijdstip van de aanvang van de procedure een van de ouders zijn of haar gewone verblijfplaats heeft in die Staat en een van hen de ouderlijke verantwoordelijkheid over het kind heeft, en

b. de bevoegdheid van deze autoriteiten om dergelijke maatregelen te nemen zowel door de ouders is aanvaard, als door enige andere persoon die de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft ten aanzien van het kind, en het belang van het kind daarmee is gediend.

2. De in het eerste lid bedoelde bevoegdheid om maatregelen te nemen ter bescherming van het kind eindigt zodra de beslissing betreffende de inwilliging of de afwijzing van het verzoek tot echtscheiding, scheiding van tafel en bed of de nietigverklaring van het huwelijk definitief is geworden, of de procedure om een andere reden een einde heeft genomen.

Artikel 11

1. In alle spoedeisende gevallen zijn de autoriteiten van iedere Verdragsluitende Staat op welks grondgebied het kind of vermogen van het kind zich bevindt, bevoegd om alle noodzakelijke beschermende maatregelen te nemen.

2. De maatregelen die ingevolge het voorgaande lid zijn genomen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn zodra de krachtens de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteiten de door de omstandigheden vereiste maatregelen hebben genomen.

3. De maatregelen die ingevolge het eerste lid zijn genomen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een niet-Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn in elke Verdragsluitende Staat zodra de door de omstandigheden vereiste maatregelen, welke zijn genomen door de autoriteiten van een andere Staat, in de betrokken Verdragsluitende Staat worden erkend.

Artikel 12

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 7 zijn de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan het kind of vermogen van het kind zich bevindt, bevoegd om ter bescherming van diens persoon of vermogen voorlopige maatregelen te nemen waarvan de territoriale werking beperkt is tot de betrokken Staat, voor zover dergelijke maatregelen niet onverenigbaar zijn met maatregelen die reeds door de ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteiten zijn genomen.

2. De ingevolge het voorgaande lid genomen maatregelen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn zodra de ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteiten een beslissing hebben genomen betreffende beschermende maatregelen die door de omstandigheden vereist zijn.

3. De ingevolge het eerste lid genomen maatregelen ten aanzien van een kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in een niet-Verdragsluitende Staat houden op van kracht te zijn in de Verdragsluitende Staat waar de maatregelen zijn genomen, zodra door de omstandigheden vereiste maatregelen welke zijn genomen door de autoriteiten van een andere Staat, in de betrokken Verdragsluitende Staat worden erkend.

Artikel 13

1. De autoriteiten van een Verdragsluitende Staat die ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegd zijn maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind dienen zich te ont-

houden van het uitoefenen van deze bevoegdheid indien, op het tijdstip van de aanvang van de procedure, om overeenkomstige maatregelen is verzocht aan de ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 op het tijdstip van het verzoek bevoegde autoriteiten van een andere Verdragsluitende Staat en deze nog in beraad zijn.

2. Het in het voorgaande lid bepaalde is niet van toepassing indien de autoriteiten aan wie het verzoek om maatregelen aanvankelijk is voorgelegd, van hun bevoegdheid hebben afgezien.

Artikel 14

De maatregelen die met toepassing van de artikelen 5 tot en met 10 zijn genomen blijven van kracht overeenkomstig het daarin bepaalde, ook indien een verandering in de omstandigheden de grond waarop de bevoegdheid was gebaseerd, heeft weggenomen, zolang de krachtens het Verdrag bevoegde autoriteiten deze maatregelen niet hebben gewijzigd, vervangen of beëindigd.

HOOFDSTUK III

TOEPASSELIJK RECHT

Artikel 15

1. De autoriteiten van de Verdragsluitende Staten oefenen de bevoegdheid die hun ingevolge het bepaalde in Hoofdstuk II is toegekend uit onder toepassing van hun interne recht.

2. Zij kunnen echter, in zoverre de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind dit vereist, bij wijze van uitzondering het recht van een andere Staat waarmee de omstandigheden nauw verband houden, toepassen of daarmee rekening houden.

3. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst naar een andere Verdragsluitende Staat, beheerst het recht van die andere Staat vanaf het moment van de verplaatsing de wijze van uitvoering van de in de Staat van de vorige gewone verblijfplaats genomen maatregelen.

Artikel 16

1. Het van rechtswege ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind.

2. Het ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid door een overeenkomst of een eenzijdige rechtshandeling, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het moment waarop de overeenkomst of de eenzijdige rechtshandeling van kracht wordt.

3. Het op grond van het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind bestaande ouderlijke verantwoordelijkheid blijft bestaan na verplaatsing van die gewone verblijfplaats naar een andere Staat.

4. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt het van rechtswege ontstaan van ouderlijke verantwoordelijkheid van een persoon die deze verantwoordelijkheid niet reeds heeft, beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

Artikel 17

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

Artikel 18

De in artikel 16 bedoelde ouderlijke verantwoordelijkheid kan worden beëindigd of de voorwaarden voor de uitoefening ervan gewijzigd, door ingevolge dit Verdrag te nemen maatregelen.

Artikel 19

1. De geldigheid van een rechtshandeling, tot stand gekomen tussen een derde en een andere persoon die op grond van het recht van de Staat waar de rechtshandeling tot stand is gekomen bevoegd zou zijn als wettelijk vertegenwoordiger van het kind op te treden, kan niet worden aangetast en de derde kan niet aansprakelijk worden gesteld op de enkele grond dat krachtens het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangewezen recht de ander niet bevoegd was als wettelijk vertegenwoordiger van het kind op te treden, tenzij de derde wist of had moeten weten dat de ouderlijke verantwoordelijkheid door dit recht werd beheerst.

2. Het voorgaande lid is alleen van toepassing indien de rechtshandeling tot stand is gekomen tussen personen die zich op het grondgebied van eenzelfde Staat bevinden.

Artikel 20

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing ook indien het daardoor aangewezen recht het recht is van een Staat die niet een Verdragsluitende Staat is.

Artikel 21

1. In dit hoofdstuk wordt onder „recht” verstaan het in een Staat geldende recht, met uitsluiting van regels van conflictenrecht van die Staat.

2. Indien echter het volgens artikel 16 toepasselijke recht het recht is van een niet-Verdragsluitende Staat en indien de conflictenregels van die Staat het recht aanwijzen van een andere niet-Verdragsluitende Staat die zijn eigen recht zou toepassen, is het recht van laatstgenoemde Staat van toepassing. Indien die andere niet-Verdragsluitende Staat zijn eigen recht niet toepast, is het door artikel 16 aangewezen recht van toepassing.

Artikel 22

De toepassing van het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangegeven recht kan slechts worden geweigerd indien deze toepassing, gelet op het belang van het kind, kennelijk in strijd zou zijn met de openbare orde.

HOOFDSTUK IV

ERKENNING EN TENUITVOERLEGGING

Artikel 23

1. De door de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat genomen maatregelen worden van rechtswege in alle andere Verdragsluitende Staten erkend.

2. Erkenning kan evenwel worden geweigerd:

a. indien de maatregel is genomen door een autoriteit wiens bevoegdheid niet was gebaseerd op een van de in hoofdstuk II bedoelde gronden;

b. indien de maatregel, behoudens een spoedeisend geval, is genomen in het kader van een rechterlijke of administratieve procedure zonder dat het kind in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord, zulks met schending van fundamentele beginselen van procesrecht van de aangezochte Staat;

c. op verzoek van enige persoon die beweert dat de maatregel inbreuk maakt op zijn of haar ouderlijke verantwoordelijkheid, indien deze maatregel, behoudens in een spoedeisend geval, is genomen zonder dat deze persoon in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord;

d. indien de erkenning, gelet op het belang van het kind, kennelijk in strijd is met de openbare orde van de aangezochte Staat;

e. indien de maatregel onverenigbaar is met een maatregel die naderhand is genomen in de niet-Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, en deze latere maatregel voldoet aan de vereisten voor erkenning in de aangezochte Staat;

f. indien de in artikel 33 bedoelde procedure niet in acht is genomen.

Artikel 24

Onverminderd het bepaalde in artikel 23, eerste lid, kan iedere belanghebbende persoon de bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat verzoeken een beslissing te nemen over de erkenning of de niet-

erkenning van een in een andere Verdragsluitende Staat genomen maatregel. De procedure wordt beheerst door het recht van de aangezochte Staat.

Artikel 25

De autoriteit van de aangezochte Staat is gebonden aan de vaststelling van de feiten waarop de autoriteit van de Staat waar de maatregel is genomen haar bevoegdheid heeft gebaseerd.

Artikel 26

1. Indien maatregelen die in een Verdragsluitende Staat zijn genomen en daar uitvoerbaar zijn, in een andere Verdragsluitende Staat ten uitvoer moeten worden gelegd, worden zij op verzoek van een belanghebbende partij in die andere Staat uitvoerbaar verklaard of voor tenuitvoerlegging geregistreerd volgens de procedure die in het recht van laatstgenoemde Staat is voorzien.

2. Elke Verdragsluitende Staat gebruikt voor de verklaring van uitvoerbaarheid of de registratie een eenvoudige en snelle procedure.

3. De verklaring van uitvoerbaarheid of de registratie kan slechts op een van de in artikel 23, tweede lid, voorziene gronden worden geweigerd.

Artikel 27

Behoudens de toetsing die in verband met de toepassing van de voorgaande artikelen noodzakelijk is, mag geen toetsing plaats vinden van de gronden waarop een genomen maatregel berust.

Artikel 28

Maatregelen genomen in de ene Verdragsluitende Staat en uitvoerbaar verklaard of voor tenuitvoerlegging geregistreerd in een andere Verdragsluitende Staat, worden in laatstgenoemde Staat ten uitvoer gelegd alsof deze maatregelen door de autoriteiten van die Staat waren genomen. De tenuitvoerlegging vindt plaats overeenkomstig het recht van de aangezochte Staat binnen de door dat recht voorziene grenzen, met inachtneming van het belang van het kind.

HOOFDSTUK V

SAMENWERKING

Artikel 29

1. Elke Verdragsluitende Staat wijst een Centrale Autoriteit aan die is belast met de naleving van de door het Verdrag aan haar opgelegde verplichtingen.

2. Federale Staten, Staten waarin meer dan één rechtsstelsel geldt en Staten die autonome territoriale eenheden omvatten, staat het vrij meer dan één Centrale Autoriteit aan te wijzen en de territoriale of personele reikwijdte van hun taken aan te geven. Een Staat die van deze mogelijkheid gebruik maakt, wijst de Centrale Autoriteit aan waaraan alle mededelingen kunnen worden gedaan met het oog op overbrenging daarvan aan de bevoegde Centrale Autoriteit binnen deze Staat.

Artikel 30

1. De Centrale Autoriteiten werken onderling samen en bevorderen de samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten in hun Staten ten einde de doelstellingen van het Verdrag te verwezenlijken.

2. Zij nemen, in verband met de toepassing van het Verdrag, alle passende maatregelen om informatie te verstrekken over de wetgeving van en de beschikbare diensten in hun Staat op het gebied van de bescherming van kinderen.

Artikel 31

De Centrale Autoriteit van een Verdragsluitende Staat neemt, hetzij rechtstreeks, hetzij via overheidsinstanties of andere instellingen, alle passende maatregelen ten einde:

- a. de informatie-uitwisseling te vereenvoudigen en de in de artikelen 8 en 9 en in dit hoofdstuk bedoelde bijstand te verlenen;
- b. door bemiddeling, verzoening of overeenkomstige methoden minnelijke schikkingen te bevorderen met betrekking tot de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind, in de omstandigheden waarin het Verdrag van toepassing is;
- c. op verzoek van de bevoegde autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat bijstand te verlenen bij het opsporen van het kind, indien het ernaar uitzielt dat dit zich op het grondgebied van de aangezochte Staat bevindt en bescherming nodig heeft.

Artikel 32

Op een met redenen omkleed verzoek van de Centrale Autoriteit of van een andere bevoegde autoriteit van een Verdragsluitende Staat waarmee het kind een nauwe band heeft, kan de Centrale Autoriteit van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft en waar het zich bevindt, rechtstreeks of via overheidsinstanties of andere instellingen

- a. een rapport uitbrengen over de situatie van het kind;
- b. de bevoegde autoriteit van haar Staat verzoeken na te gaan of maatregelen ter bescherming van de persoon of het vermogen van het kind wenselijk zijn.

Artikel 33

1. Indien een ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteit de plaatsing van het kind in een pleeggezin of in een instelling dan wel de verstrekking van zorg aan het kind door middel van *kafala* of een overeenkomstig rechtsinstituut overweegt en indien deze plaatsing of zorg dient plaats te vinden in een andere Verdragsluitende Staat, pleegt zij eerst overleg met de Centrale Autoriteit of een andere bevoegde autoriteit van laatstgenoemde Staat. Daartoe verstrekt zij een rapport over het kind, vergezeld van de redenen voor de voorgestelde plaatsing of zorg.

2. De beslissing over de plaatsing of de verstrekking van zorg mag in de verzoekende Staat slechts worden genomen indien de Centrale Autoriteit of een andere bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat heeft ingestemd met de plaatsing of de zorg, met inachtneming van het belang van het kind.

Artikel 34

1. Wanneer een beschermende maatregel wordt overwogen, kunnen de ingevolge het Verdrag bevoegde autoriteiten, indien de situatie van het kind dit vereist, elke autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat die informatie heeft die van belang is voor de bescherming van het kind, verzoeken deze informatie mede te delen.

2. Een Verdragsluitende Staat kan verklaren dat verzoeken ingevolge het eerste lid slechts via zijn Centrale Autoriteit aan zijn autoriteiten kunnen worden doorgeleid.

Artikel 35

1. De bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat kunnen de autoriteiten van een andere Verdragsluitende Staat verzoeken bijstand te verlenen bij de uitvoering van de ingevolge dit Verdrag getroffen beschermende maatregelen, in het bijzonder bij de verzekering van de daadwerkelijke uitoefening van het omgangsrecht alsmede het recht om regelmatige rechtstreekse contacten te onderhouden.

2. De autoriteiten van een Verdragsluitende Staat waar het kind niet zijn gewone verblijfplaats heeft, kunnen op verzoek van de in die Staat woonachtige ouder die een omgangsrecht met het kind tracht te verkrijgen of te behouden, inlichtingen of bewijsmateriaal verzamelen en zich uitspreken over de geschiktheid van die ouder om het omgangsrecht uit te oefenen en over de voorwaarden waaronder dat recht moet worden uitgeoefend. Een autoriteit die ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegd is om over het omgangsrecht met het kind te beslissen, dient alvorens een beslissing te nemen met deze informatie, dit bewijsmateriaal en deze bevindingen rekening te houden.

3. Een autoriteit die ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegd is om te beslissen over het omgangsrecht, kan de procedure schorsen

hangende de uitkomst van een op grond van het tweede lid ingediend verzoek, in het bijzonder wanneer bij haar een verzoek aanhangig is gemaakt tot beperking of beëindiging van een omgangsrecht dat is toegekend in de Staat waar het kind zijn vorige gewone verblijfplaats had.

4. Dit artikel laat onverlet de bevoegdheid van een ingevolge de artikelen 5 tot en met 10 bevoegde autoriteit om hangende de uitkomst van het ingevolge het tweede lid ingediende verzoek voorlopige maatregelen te nemen.

Artikel 36

In alle gevallen waarin een kind is blootgesteld aan een ernstig gevaar doen de bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar maatregelen voor de bescherming van het kind zijn genomen of worden overwogen, indien hun wordt medegedeeld dat de verblijfplaats van het kind is overgebracht naar of dat het kind zich bevindt in een andere Staat, aan de autoriteiten van die andere Staat mededeling van dit gevaar en de genomen of in overweging zijnde maatregelen.

Artikel 37

Een autoriteit vraagt of verstrekt geen informatie ingevolge dit hoofdstuk, indien volgens haar aannemelijk is dat een dergelijke handeling de persoon of het vermogen van het kind in gevaar zou kunnen brengen, of een ernstige bedreiging zou vormen voor de vrijheid of het leven van een familielid van het kind.

Artikel 38

1. Onverminderd de mogelijkheid een redelijke vergoeding te vragen voor het verlenen van diensten, dienen Centrale Autoriteiten en andere overheidsinstanties van de Verdragsluitende Staten hun eigen kosten te dragen bij de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk.

2. Een Verdragsluitende Staat kan met een of meer andere Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten inzake de onderlinge verdeling van de kosten.

Artikel 39

Een Verdragsluitende Staat kan met een of meer andere Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten met het oog op verbetering van de toepassing van dit hoofdstuk in hun onderlinge betrekkingen. De Staten die een zodanige overeenkomst hebben gesloten, zenden een afschrift daarvan aan de depositaris van het Verdrag.

HOOFDSTUK VI

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 40

1. De autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, of van de Verdragsluitende Staat waar een beschermende maatregel is genomen, kunnen aan de persoon die de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft of aan de persoon aan wie de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind is toevertrouwd, op zijn of haar verzoek een verklaring verstrekken waarin wordt aangegeven in welke hoedanigheid die persoon kan optreden en welke bevoegdheden hem of haar zijn verleend.

2. De in de verklaring aangegeven hoedanigheid en bevoegdheden wordt deze persoon geacht te bezitten, behoudens bewijs van het tegendeel.

3. Elke Verdragsluitende Staat wijst de autoriteiten aan die bevoegd zijn de verklaring op te stellen.

Artikel 41

Persoonlijke gegevens die op grond van het Verdrag zijn verzameld of medegedeeld mogen slechts worden gebruikt voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of medegedeeld.

Artikel 42

De autoriteiten aan wie informatie wordt verstrekt garanderen de vertrouwelijkheid daarvan in overeenstemming met het recht van hun Staat.

Artikel 43

Alle krachtens dit Verdrag verzonden of afgegeven bescheiden zijn vrijgesteld van legalisatie of enige andere soortgelijke formaliteit.

Artikel 44

Elke Verdragsluitende Staat kan de autoriteiten aanwijzen tot wie de verzoeken bedoeld in de artikelen 8, 9 en 33 dienen te worden gericht.

Artikel 45

1. Van de aanwijzingen bedoeld in de artikelen 29 en 44 wordt mededeling gedaan aan het Permanent Bureau van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.

2. De in het tweede lid van artikel 34 bedoelde verklaring wordt afgelegd bij de depositaris bij het Verdrag.

Artikel 46

Een Verdragsluitende Staat met verschillende rechtsstelsels of regelingen met betrekking tot de bescherming van het kind en diens vermogen, is niet gehouden de bepalingen van het Verdrag toe te passen op conflicten die slechts deze verschillende rechtsstelsels of regelingen betreffen.

Artikel 47

Ten aanzien van een Staat die op het gebied van enige bij dit Verdrag geregelde aangelegenheid twee of meer rechtsstelsels of verzamelingen rechtsregels heeft die binnen territoriale eenheden van toepassing zijn,

1. wordt een verwijzing naar de gewone verblijfplaats in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar de gewone verblijfplaats in een territoriale eenheid;

2. wordt een verwijzing naar de aanwezigheid van het kind in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar aanwezigheid in een territoriale eenheid;

3. wordt een verwijzing naar de ligging van vermogen van het kind in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar de ligging van vermogen van het kind in een territoriale eenheid;

4. wordt een verwijzing naar de Staat waarvan het kind de nationaliteit bezit uitgelegd als een verwijzing naar de door het recht van die Staat aangewezen territoriale eenheid of, bij gebreke van ter zake dienende regels, naar de territoriale eenheid waarmee het kind de nauwste betrekkingen heeft;

5. wordt een verwijzing naar de Staat bij de autoriteiten waarvan een verzoek tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed door de ouders van het kind of tot nietigverklaring van hun huwelijk aanhangig is, uitgelegd als een verwijzing naar de territoriale eenheid bij de autoriteiten waarvan een dergelijk verzoek aanhangig is;

6. wordt een verwijzing naar de Staat waarmee het kind een nauwe band heeft, uitgelegd als een verwijzing naar de territoriale eenheid waarmee het kind een zodanige band heeft;

7. wordt een verwijzing naar de Staat waarheen het kind is overgebracht of waarin het wordt vastgehouden uitgelegd als een verwijzing naar de desbetreffende territoriale eenheid waarnaar het kind is overgebracht of waarin het wordt vastgehouden;

8. wordt een verwijzing naar de instellingen of autoriteiten van die Staat, niet zijnde de Centrale Autoriteiten, uitgelegd als een verwijzing naar de instellingen of autoriteiten die in de desbetreffende territoriale eenheid tot optreden bevoegd zijn;

9. wordt een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de Staat waarin een maatregel is genomen uitgelegd als een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de territoriale eenheid waarin een zodanige maatregel is genomen;

10. wordt een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de aangezochte Staat uitgelegd als een verwijzing naar het recht of de procedure of de autoriteit van de territoriale eenheid waarin om erkenning of tenuitvoerlegging wordt verzocht.

Artikel 48

Teneinde het op grond van hoofdstuk III toepasselijke recht aan te wijzen ten aanzien van een Staat die twee of meer territoriale eenheden omvat met ieder hun eigen rechtsstelsel of verzameling rechtsregels op het gebied van enige aangelegenheid die onder dit Verdrag valt, zijn de volgende regels van toepassing:

- a. indien in die Staat regels van kracht zijn waarin wordt vastgesteld van welke territoriale eenheid het recht van toepassing is, wordt het recht van die eenheid toegepast;
- b. in afwezigheid van dergelijke regels is het recht van het desbetreffende gebiedsdeel volgens het bepaalde in artikel 47 van toepassing.

Artikel 49

Teneinde het krachtens hoofdstuk III toepasselijke recht aan te wijzen ten aanzien van een Staat die twee of meer rechtsstelsels of regelingen heeft die op verschillende categorieën personen van toepassing zijn op het gebied van enige in dit Verdrag geregelde aangelegenheid, zijn de volgende regels van toepassing:

- a. indien in een zodanige Staat regels van kracht zijn waarin wordt vastgesteld welke van deze stelsels van toepassing is, vindt het desbetreffende stelsel toepassing;
- b. bij gebreke van dergelijke regels, is het recht van toepassing van het stelsel of de verzameling rechtsregels waarmee het kind de nauwste band heeft.

Artikel 50

Dit Verdrag doet geen afbreuk aan de toepassing van het Verdrag van 25 oktober 1980 inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen in de betrekkingen tussen de Staten die Partij zijn bij beide Verdragen. Onverlet blijft echter de mogelijkheid om op bepalingen van dit Verdrag een beroep te doen ten einde de terugkeer te bewerkstelligen van een kind dat ongeoorloofd is overgebracht of wordt vastgehouden, of ten einde het omgangsrecht te regelen.

Artikel 51

In de betrekkingen tussen de Verdragsluitende Staten treedt dit Verdrag in de plaats van het Verdrag van 5 oktober 1961 betreffende de bevoegdheid der autoriteiten en de toepasselijke wet inzake de bescherming van minderjarigen en het Verdrag tot regeling der voogdij van minderjarigen ondertekend te 's-Gravenhage op 12 juni 1902, onverminderd de erkenning van maatregelen genomen uit hoofde van het hierboven vermelde Verdrag van 5 oktober 1961.

Artikel 52

1. Dit Verdrag laat onverlet internationale regelingen waarbij de Verdragsluitende Staten Partij zijn en die bepalingen bevatten over in dit Verdrag geregelde onderwerpen tenzij een andersluidende verklaring wordt afgelegd door de Staten die Partij zijn bij dergelijke regelingen.

2. Dit Verdrag laat onverlet de mogelijkheid dat een of meer Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten die ten aanzien van kinderen die hun gewone verblijfplaats hebben in een van de Staten die Partij zijn bij dergelijke overeenkomsten bepalingen bevatten over bij dit Verdrag geregelde onderwerpen.

3. Overeenkomsten die door een of meer Verdragsluitende Partijen worden gesloten over onderwerpen die door dit Verdrag worden geregeld, doen in de betrekkingen van deze Staten met andere Verdragsluitende Staten geen afbreuk aan de toepassing van de bepalingen van dit Verdrag.

4. De voorgaande leden zijn eveneens van toepassing op eenvormige wetten die hun grondslag vinden in het bestaan van speciale banden van regionale of andere aard tussen de desbetreffende Staten.

Artikel 53

1. Het Verdrag is slechts van toepassing op maatregelen die zijn genomen in een Staat nadat het Verdrag ten aanzien van die Staat in werking is getreden.

2. Het Verdrag is van toepassing op de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen die zijn genomen nadat het in werking is getreden in de betrekkingen tussen de Staat waar de maatregelen zijn genomen en de aangezochte Staat.

Artikel 54

1. Mededelingen aan de Centrale Autoriteit of een andere autoriteit van een Verdragsluitende Staat worden gedaan in de oorspronkelijke taal en gaan vergezeld van een vertaling in de officiële taal of in een van de

officiële talen van de andere Staat of, wanneer deze vertaling bezwaarlijk kan worden vervaardigd, van een vertaling in het Frans of in het Engels.

2. Een Verdragsluitende Staat kan echter, door het maken van het in artikel 60 bedoelde voorbehoud, bezwaar maken tegen het gebruik van hetzij het Frans, hetzij het Engels.

Artikel 55

1. Een Verdragsluitende Staat kan, in overeenstemming met artikel 60,

a. zich de bevoegdheid van zijn autoriteiten voorbehouden maatregelen te nemen gericht op de bescherming van het vermogen van een kind dat op zijn grondgebied is gelegen;

b. zich het recht voorbehouden een ouderlijke verantwoordelijkheid of een maatregel niet te erkennen indien dat gezag of die maatregel in strijd is met een door zijn autoriteiten ten aanzien van dat vermogen genomen maatregel.

2. Het voorbehoud kan worden beperkt tot bepaalde categorieën goederen.

Artikel 56

De Secretaris-Generaal van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht roept periodiek een Bijzondere Commissie bijeen ten einde de praktische werking van het Verdrag te toetsen.

HOOFDSTUK VII

SLOTBEPALINGEN

Artikel 57

1. Het Verdrag staat open voor ondertekening door de Staten die ten tijde van de Achttiende Zitting lid waren van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.

2. Het Verdrag dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd en de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring dienen te worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden, depositaris van het Verdrag.

Artikel 58

1. Iedere andere Staat kan tot het Verdrag toetreden nadat het overeenkomstig artikel 61, eerste lid, in werking is getreden.

2. De akte van toetreding dient te worden nedergelegd bij de depositaris.

3. De toetreding heeft slechts gevolg in de betrekkingen tussen de toetredende Staat en die Verdragsluitende Staten die niet binnen zes maanden na de ontvangst van de in artikel 63, letter b, bedoelde kennisgeving bezwaar hebben gemaakt tegen de toetreding van deze Staat. Een dergelijk bezwaar kan ook door een Staat worden gemaakt op het tijdstip van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring indien deze na een toetreding plaatsvindt. Van elk bezwaar wordt kennis gegeven aan de depositaris.

Artikel 59

1. Indien een Staat twee of meer territoriale eenheden heeft waarin verschillende rechtsstelsels van toepassing zijn betreffende in dit Verdrag geregelde aangelegenheden, kan hij op het tijdstip van ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding verklaren dat dit Verdrag op al deze territoriale eenheden of slechts op een of meer daarvan van toepassing is en kan hij te allen tijde deze verklaring wijzigen door een nieuwe verklaring af te leggen.

2. Elke verklaring wordt ter kennis gebracht van de depositaris en daarin worden uitdrukkelijk de territoriale eenheden vermeld waarop het Verdrag van toepassing is.

3. Indien een Staat geen verklaring aflegt krachtens dit artikel, is het Verdrag van toepassing op alle gebiedsdelen van die Staat.

Artikel 60

1. Elke Staat kan, uiterlijk op het tijdstip van de bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, of op het tijdstip waarop de verklaring bedoeld in artikel 59 wordt afgelegd, een of beide in artikel 54, tweede lid en in artikel 55 bedoelde voorbehouden maken. Andere voorbehouden zijn niet toegestaan.

2. Elke Staat kan te allen tijde een gemaakt voorbehoud intrekken. Van de intrekking wordt de depositaris in kennis gesteld.

3. Het voorbehoud houdt op van kracht te zijn op de eerste dag van de derde kalendermaand na de in het voorgaande lid bedoelde kennisgeving.

Artikel 61

1. Het Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de nederlegging van de derde akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, bedoeld in artikel 57.

2. Vervolgens treedt het Verdrag in werking

a. voor iedere Staat die het Verdrag later bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van

een termijn van drie maanden na de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring;

b. voor iedere Staat die toetreedt, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van de termijn van drie maanden na afloop van de periode van zes maanden bedoeld in artikel 58, derde lid;

c. voor een territoriale eenheid waartoe het Verdrag overeenkomstig artikel 59 is uitgebreid, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de kennisgeving bedoeld in dat artikel.

Artikel 62

1. Een Staat die Partij is bij het Verdrag kan dit opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving gericht aan de depositaris. De opzegging kan beperkt worden tot bepaalde territoriale eenheden waarop het Verdrag van toepassing is.

2. De opzegging wordt van kracht op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van twaalf maanden nadat de kennisgeving door de depositaris is ontvangen. Wanneer in de kennisgeving een langere opzegtermijn is aangegeven, wordt de opzegging van kracht na het verstrijken van zulk een langere termijn.

Artikel 63

De depositaris geeft de lid-staten van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht en de Staten die overeenkomstig artikel 58 zijn toegetreden, kennis van het volgende:

a. de ondertekeningen, bekrachtigingen, aanvaarding en goedkeuringen bedoeld in artikel 57;

b. de toetredingen en de bezwaren tegen toetredingen bedoeld in artikel 58;

c. de datum waarop het Verdrag in werking treedt overeenkomstig artikel 61;

d. de verklaringen bedoeld in de artikelen 34, tweede lid, en 59;

e. de overeenkomsten bedoeld in artikel 39;

f. de voorbehouden bedoeld in de artikelen 54, tweede lid, en 55 en de intrekkingen bedoeld in artikel 60, tweede lid;

g. de opzeggingen bedoeld in artikel 62.

TEN BLIJKE waarvan de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN te 's-Gravenhage, op 19 oktober 1996, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en waarvan langs diplomatieke weg een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift zal worden gezonden aan elk der Staten die lid waren van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht ten tijde van haar Achttiende Zitting.

**Convention on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement
and Co-operation in respect of Parental Responsibility and
Measures for the Protection of Children**

The States signatory to the present Convention,

Considering the need to improve the protection of children in international situations,

Wishing to avoid conflicts between their legal systems in respect of jurisdiction, applicable law, recognition and enforcement of measures for the protection of children,

Recalling the importance of international co-operation for the protection of children,

Confirming that the best interests of the child are to be a primary consideration,

Noting that the *Convention of 5 October 1961 concerning the powers of authorities and the law applicable in respect of the protection of minors* is in need of revision,

Desiring to establish common provisions to this effect, taking into account the *United Nations Convention on the Rights of the Child* of 20 November 1989,

Have agreed on the following provisions –

CHAPTER I – SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

1 The objects of the present Convention are –

a to determine the State whose authorities have jurisdiction to take measures directed to the protection of the person or property of the child;

b to determine which law is to be applied by such authorities in exercising their jurisdiction;

c to determine the law applicable to parental responsibility;

d to provide for the recognition and enforcement of such measures of protection in all Contracting States;

e to establish such co-operation between the authorities of the Contracting States as may be necessary in order to achieve the purposes of this Convention.

2 For the purposes of this Convention, the term 'parental responsibility' includes parental authority, or any analogous relationship of authority determining the rights, powers and responsibilities of parents, guardians or other legal representatives in relation to the person or the property of the child.

Article 2

The Convention applies to children from the moment of their birth until they reach the age of 18 years.

Article 3

The measures referred to in Article 1 may deal in particular with –

- a* the attribution, exercise, termination or restriction of parental responsibility, as well as its delegation;
- b* rights of custody, including rights relating to the care of the person of the child and, in particular, the right to determine the child's place of residence, as well as rights of access including the right to take a child for a limited period of time to a place other than the child's habitual residence;
- c* guardianship, curatorship and analogous institutions;
- d* the designation and functions of any person or body having charge of the child's person or property, representing or assisting the child;
- e* the placement of the child in a foster family or in institutional care, or the provision of care by *kafala* or an analogous institution;
- f* the supervision by a public authority of the care of a child by any person having charge of the child;
- g* the administration, conservation or disposal of the child's property.

Article 4

The Convention does not apply to –

- a* the establishment or contesting of a parent-child relationship;
- b* decisions on adoption, measures preparatory to adoption, or the annulment or revocation of adoption;
- c* the name and forenames of the child;
- d* emancipation;

- e* maintenance obligations;
- f* trusts or succession;
- g* social security;
- h* public measures of a general nature in matters of education or health;
- i* measures taken as a result of penal offences committed by children;
- j* decisions on the right of asylum and on immigration.

CHAPTER II - JURISDICTION

Article 5

1 The judicial or administrative authorities of the Contracting State of the habitual residence of the child have jurisdiction to take measures directed to the protection of the child's person or property.

2 Subject to Article 7, in case of a change of the child's habitual residence to another Contracting State, the authorities of the State of the new habitual residence have jurisdiction.

Article 6

1 For refugee children and children who, due to disturbances occurring in their country, are internationally displaced, the authorities of the Contracting State on the territory of which these children are present as a result of their displacement have the jurisdiction provided for in paragraph 1 of Article 5.

2 The provisions of the preceding paragraph also apply to children whose habitual residence cannot be established.

Article 7

1 In case of wrongful removal or retention of the child, the authorities of the Contracting State in which the child was habitually resident immediately before the removal or retention keep their jurisdiction until the child has acquired a habitual residence in another State, and

a each person, institution or other body having rights of custody has acquiesced in the removal or retention; or

b the child has resided in that other State for a period of at least one year after the person, institution or other body having rights of custody has or should have had knowledge of the whereabouts of the child, no request for return lodged within that period is still pending, and the child is settled in his or her new environment.

2 The removal or the retention of a child is to be considered wrongful where ☐

a it is in breach of rights of custody attributed to a person, an institution or any other body, either jointly or alone, under the law of the State in which the child was habitually resident immediately before the removal or retention; and

b at the time of removal or retention those rights were actually exercised, either jointly or alone, or would have been so exercised but for the removal or retention.

The rights of custody mentioned in sub-paragraph *a* above, may arise in particular by operation of law or by reason of a judicial or administrative decision, or by reason of an agreement having legal effect under the law of that State.

3 So long as the authorities first mentioned in paragraph 1 keep their jurisdiction, the authorities of the Contracting State to which the child has been removed or in which he or she has been retained can take only such urgent measures under Article 11 as are necessary for the protection of the person or property of the child.

Article 8

1 By way of exception, the authority of a Contracting State having jurisdiction under Article 5 or 6, if it considers that the authority of another Contracting State would be better placed in the particular case to assess the best interests of the child, may either

– request that other authority, directly or with the assistance of the Central Authority of its State, to assume jurisdiction to take such measures of protection as it considers to be necessary; or

– suspend consideration of the case and invite the parties to introduce such a request before the authority of that other State.

2 The Contracting States whose authorities may be addressed as provided in the preceding paragraph are

a a State of which the child is a national,

b a State in which property of the child is located,

- c* a State whose authorities are seised of an application for divorce or legal separation of the child's parents, or for annulment of their marriage,
 - d* a State with which the child has a substantial connection.
- 3 The authorities concerned may proceed to an exchange of views.
- 4 The authority addressed as provided in paragraph 1 may assume jurisdiction, in place of the authority having jurisdiction under Article 5 or 6, if it considers that this is in the child's best interests.

Article 9

- 1 If the authorities of a Contracting State referred to in Article 8, paragraph 2, consider that they are better placed in the particular case to assess the child's best interests, they may either
- request the competent authority of the Contracting State of the habitual residence of the child, directly or with the assistance of the Central Authority of that State, that they be authorized to exercise jurisdiction to take the measures of protection which they consider to be necessary, or
 - invite the parties to introduce such a request before the authority of the Contracting State of the habitual residence of the child.
- 2 The authorities concerned may proceed to an exchange of views.
- 3 The authority initiating the request may exercise jurisdiction in place of the authority of the Contracting State of the habitual residence of the child only if the latter authority has accepted the request.

Article 10

- 1 Without prejudice to Articles 5 to 9, the authorities of a Contracting State exercising jurisdiction to decide upon an application for divorce or legal separation of the parents of a child habitually resident in another Contracting State, or for annulment of their marriage, may, if the law of their State so provides, take measures directed to the protection of the person or property of such child if
- a* at the time of commencement of the proceedings, one of his or her parents habitually resides in that State and one of them has parental responsibility in relation to the child, and

b the jurisdiction of these authorities to take such measures has been accepted by the parents, as well as by any other person who has parental responsibility in relation to the child, and is in the best interests of the child.

2 The jurisdiction provided for by paragraph 1 to take measures for the protection of the child ceases as soon as the decision allowing or refusing the application for divorce, legal separation or annulment of the marriage has become final, or the proceedings have come to an end for another reason.

Article 11

1 In all cases of urgency, the authorities of any Contracting State in whose territory the child or property belonging to the child is present have jurisdiction to take any necessary measures of protection.

2 The measures taken under the preceding paragraph with regard to a child habitually resident in a Contracting State shall lapse as soon as the authorities which have jurisdiction under Articles 5 to 10 have taken the measures required by the situation.

3 The measures taken under paragraph 1 with regard to a child who is habitually resident in a non-Contracting State shall lapse in each Contracting State as soon as measures required by the situation and taken by the authorities of another State are recognised in the Contracting State in question.

Article 12

1 Subject to Article 7, the authorities of a Contracting State in whose territory the child or property belonging to the child is present have jurisdiction to take measures of a provisional character for the protection of the person or property of the child which have a territorial effect limited to the State in question, in so far as such measures are not incompatible with measures already taken by authorities which have jurisdiction under Articles 5 to 10.

2 The measures taken under the preceding paragraph with regard to a child habitually resident in a Contracting State shall lapse as soon as the authorities which have jurisdiction under Articles 5 to 10 have taken a decision in respect of the measures of protection which may be required by the situation.

3 The measures taken under paragraph 1 with regard to a child who is habitually resident in a non-Contracting State shall lapse in the Contracting State where the measures were taken as soon as measures required by the situation and taken by the authorities of another State are recognised in the Contracting State in question.

Article 13

1 The authorities of a Contracting State which have jurisdiction under Articles 5 to 10 to take measures for the protection of the person or property of the child must abstain from exercising this jurisdiction if, at the time of the commencement of the proceedings, corresponding measures have been requested from the authorities of another Contracting State having jurisdiction under Articles 5 to 10 at the time of the request and are still under consideration.

2 The provisions of the preceding paragraph shall not apply if the authorities before whom the request for measures was initially introduced have declined jurisdiction.

Article 14

The measures taken in application of Articles 5 to 10 remain in force according to their terms, even if a change of circumstances has eliminated the basis upon which jurisdiction was founded, so long as the authorities which have jurisdiction under the Convention have not modified, replaced or terminated such measures.

CHAPTER III – APPLICABLE LAW

Article 15

1 In exercising their jurisdiction under the provisions of Chapter II, the authorities of the Contracting States shall apply their own law.

2 However, in so far as the protection of the person or the property of the child requires, they may exceptionally apply or take into consideration the law of another State with which the situation has a substantial connection.

3 If the child's habitual residence changes to another Contracting State, the law of that other State governs, from the time of the change, the conditions of application of the measures taken in the State of the former habitual residence.

Article 16

1 The attribution or extinction of parental responsibility by operation of law, without the intervention of a judicial or administrative authority, is governed by the law of the State of the habitual residence of the child.

2 The attribution or extinction of parental responsibility by an agreement or a unilateral act, without intervention of a judicial or administrative authority, is governed by the law of the State of the child's habitual residence at the time when the agreement or unilateral act takes effect.

3 Parental responsibility which exists under the law of the State of the child's habitual residence subsists after a change of that habitual residence to another State.

4 If the child's habitual residence changes, the attribution of parental responsibility by operation of law to a person who does not already have such responsibility is governed by the law of the State of the new habitual residence.

Article 17

The exercise of parental responsibility is governed by the law of the State of the child's habitual residence. If the child's habitual residence changes, it is governed by the law of the State of the new habitual residence.

Article 18

The parental responsibility referred to in Article 16 may be terminated, or the conditions of its exercise modified, by measures taken under this Convention.

Article 19

1 The validity of a transaction entered into between a third party and another person who would be entitled to act as the child's legal representative under the law of the State where the transaction was concluded cannot be contested, and the third party cannot be held liable, on the sole ground that the other person was not entitled to act as the child's legal representative under the law designated by the provisions of this Chapter, unless the third party knew or should have known that the parental responsibility was governed by the latter law.

2 The preceding paragraph applies only if the transaction was entered into between persons present on the territory of the same State.

Article 20

The provisions of this Chapter apply even if the law designated by them is the law of a non-Contracting State.

Article 21

1 In this Chapter the term "law" means the law in force in a State other than its choice of law rules.

2 However, if the law applicable according to Article 16 is that of a non-Contracting State and if the choice of law rules of that State designate the law of another non-Contracting State which would apply its own law, the law of the latter State applies. If that other non-Contracting State would not apply its own law, the applicable law is that designated by Article 16.

Article 22

The application of the law designated by the provisions of this Chapter can be refused only if this application would be manifestly contrary to public policy, taking into account the best interests of the child.

CHAPTER IV – RECOGNITION AND ENFORCEMENT

Article 23

- 1 The measures taken by the authorities of a Contracting State shall be recognised by operation of law in all other Contracting States.
- 2 Recognition may however be refused –
 - a* if the measure was taken by an authority whose jurisdiction was not based on one of the grounds provided for in Chapter II;
 - b* if the measure was taken, except in a case of urgency, in the context of a judicial or administrative proceeding, without the child having been provided the opportunity to be heard, in violation of fundamental principles of procedure of the requested State;
 - c* on the request of any person claiming that the measure infringes his or her parental responsibility, if such measure was taken, except in a case of urgency, without such person having been given an opportunity to be heard;
 - d* if such recognition is manifestly contrary to public policy of the requested State, taking into account the best interests of the child;
 - e* if the measure is incompatible with a later measure taken in the non-Contracting State of the habitual residence of the child, where this later measure fulfils the requirements for recognition in the requested State;
 - f* if the procedure provided in Article 33 has not been complied with.

Article 24

Without prejudice to Article 23, paragraph 1, any interested person may request from the competent authorities of a Contracting State that they decide on the recognition or non-recognition of a measure taken in another Contracting State. The procedure is governed by the law of the requested State.

Article 25

The authority of the requested State is bound by the findings of fact on which the authority of the State where the measure was taken based its jurisdiction.

Article 26

1 If measures taken in one Contracting State and enforceable there require enforcement in another Contracting State, they shall, upon request by an interested party, be declared enforceable or registered for the purpose of enforcement in that other State according to the procedure provided in the law of the latter State.

2 Each Contracting State shall apply to the declaration of enforceability or registration a simple and rapid procedure.

3 The declaration of enforceability or registration may be refused only for one of the reasons set out in Article 23, paragraph 2.

Article 27

Without prejudice to such review as is necessary in the application of the preceding Articles, there shall be no review of the merits of the measure taken.

Article 28

Measures taken in one Contracting State and declared enforceable, or registered for the purpose of enforcement, in another Contracting State shall be enforced in the latter State as if they had been taken by the authorities of that State. Enforcement takes place in accordance with the law of the requested State to the extent provided by such law, taking into consideration the best interests of the child.

CHAPTER V – CO-OPERATION

Article 29

1 A Contracting State shall designate a Central Authority to discharge the duties which are imposed by the Convention on such authorities.

2 Federal States, States with more than one system of law or States having autonomous territorial units shall be free to appoint more than one Central Authority and to specify the territorial or personal extent of their functions. Where a State has appointed more than one Central Authority, it shall designate the Central Authority to which any communication may be addressed for transmission to the appropriate Central Authority within that State.

Article 30

1 Central Authorities shall co-operate with each other and promote co-operation amongst the competent authorities in their States to achieve the purposes of the Convention.

2 They shall, in connection with the application of the Convention, take appropriate steps to provide information as to the laws of, and services available in, their States relating to the protection of children.

Article 31

The Central Authority of a Contracting State, either directly or through public authorities or other bodies, shall take all appropriate steps to –

- a* facilitate the communications and offer the assistance provided for in Articles 8 and 9 and in this Chapter;
- b* facilitate, by mediation, conciliation or similar means, agreed solutions for the protection of the person or property of the child in situations to which the Convention applies;
- c* provide, on the request of a competent authority of another Contracting State, assistance in discovering the whereabouts of a child where it appears that the child may be present and in need of protection within the territory of the requested State.

Article 32

On a request made with supporting reasons by the Central Authority or other competent authority of any Contracting State with which the child has a substantial connection, the Central Authority of the Contracting State in which the child is habitually resident and present may, directly or through public authorities or other bodies,

- a* provide a report on the situation of the child;
- b* request the competent authority of its State to consider the need to take measures for the protection of the person or property of the child.

Article 33

1 If an authority having jurisdiction under Articles 5 to 10 contemplates the placement of the child in a foster family or institutional care, or the provision of care by *kafala* or an analogous institution, and if such placement or such provision of care is to take place in another Contracting State, it shall first consult with the Central Authority or other competent authority of the latter State. To that effect it shall transmit a report on the child together with the reasons for the proposed placement or provision of care.

2 The decision on the placement or provision of care may be made in the requesting State only if the Central Authority or other competent authority of the requested State has consented to the placement or provision of care, taking into account the child's best interests.

Article 34

1 Where a measure of protection is contemplated, the competent authorities under the Convention, if the situation of the child so requires, may request any authority of another Contracting State which has information relevant to the protection of the child to communicate such information.

2 A Contracting State may declare that requests under paragraph 1 shall be communicated to its authorities only through its Central Authority.

Article 35

1 The competent authorities of a Contracting State may request the authorities of another Contracting State to assist in the implementation of measures of protection taken under this Convention, especially in securing the effective exercise of rights of access as well as of the right to maintain direct contacts on a regular basis.

2 The authorities of a Contracting State in which the child does not habitually reside may, on the request of a parent residing in that State who is seeking to obtain or to maintain access to the child, gather information or evidence and may make a finding on the suitability of that parent to exercise access and on the conditions under which access is to be exercised. An authority exercising jurisdiction under Articles 5 to 10 to determine an application concerning access to the child, shall admit and consider such information, evidence and finding before reaching its decision.

3 An authority having jurisdiction under Articles 5 to 10 to decide on access may adjourn a proceeding pending the outcome of a request made under paragraph 2, in particular, when it is considering an application to restrict or terminate access rights granted in the State of the child's former habitual residence.

4 Nothing in this Article shall prevent an authority having jurisdiction under Articles 5 to 10 from taking provisional measures pending the outcome of the request made under paragraph 2.

Article 36

In any case where the child is exposed to a serious danger, the competent authorities of the Contracting State where measures for the protection of the child have been taken or are under consideration, if they are informed that the child's residence has changed to, or that the child is present in another State, shall inform the authorities of that other State about the danger involved and the measures taken or under consideration.

Article 37

An authority shall not request or transmit any information under this Chapter if to do so would, in its opinion, be likely to place the child's person or property in danger, or constitute a serious threat to the liberty or life of a member of the child's family.

Article 38

1 Without prejudice to the possibility of imposing reasonable charges for the provision of services, Central Authorities and other public authorities of Contracting States shall bear their own costs in applying the provisions of this Chapter.

2 Any Contracting State may enter into agreements with one or more other Contracting States concerning the allocation of charges.

Article 39

Any Contracting State may enter into agreements with one or more other Contracting States with a view to improving the application of this Chapter in their mutual relations. The States which have concluded such an agreement shall transmit a copy to the depositary of the Convention.

CHAPTER VI – GENERAL PROVISIONS

Article 40

1 The authorities of the Contracting State of the child's habitual residence, or of the Contracting State where a measure of protection has been taken, may deliver to the person having parental responsibility or to the person entrusted with protection of the

child's person or property, at his or her request, a certificate indicating the capacity in which that person is entitled to act and the powers conferred upon him or her.

2 The capacity and powers indicated in the certificate are presumed to be vested in that person, in the absence of proof to the contrary.

3 Each Contracting State shall designate the authorities competent to draw up the certificate.

Article 41

Personal data gathered or transmitted under the Convention shall be used only for the purposes for which they were gathered or transmitted.

Article 42

The authorities to whom information is transmitted shall ensure its confidentiality, in accordance with the law of their State.

Article 43

All documents forwarded or delivered under this Convention shall be exempt from legalisation or any analogous formality.

Article 44

Each Contracting State may designate the authorities to which requests under Articles 8, 9 and 33 are to be addressed.

Article 45

1 The designations referred to in Articles 29 and 44 shall be communicated to the Permanent Bureau of the Hague Conference on Private International Law.

2 The declaration referred to in Article 34, paragraph 2, shall be made to the depositary of the Convention.

Article 46

A Contracting State in which different systems of law or sets of rules of law apply to the protection of the child and his or her property shall not be bound to apply the rules of the Convention to conflicts solely between such different systems or sets of rules of law.

Article 47

In relation to a State in which two or more systems of law or sets of rules of law with regard to any matter dealt with in this Convention apply in different territorial units –

- 1 any reference to habitual residence in that State shall be construed as referring to habitual residence in a territorial unit;
- 2 any reference to the presence of the child in that State shall be construed as referring to presence in a territorial unit;
- 3 any reference to the location of property of the child in that State shall be construed as referring to location of property of the child in a territorial unit;
- 4 any reference to the State of which the child is a national shall be construed as referring to the territorial unit designated by the law of that State or, in the absence of relevant rules, to the territorial unit with which the child has the closest connection;
- 5 any reference to the State whose authorities are seised of an application for divorce or legal separation of the child's parents, or for annulment of their marriage, shall be construed as referring to the territorial unit whose authorities are seised of such application;
- 6 any reference to the State with which the child has a substantial connection shall be construed as referring to the territorial unit with which the child has such connection;
- 7 any reference to the State to which the child has been removed or in which he or she has been retained shall be construed as referring to the relevant territorial unit to which the child has been removed or in which he or she has been retained;
- 8 any reference to bodies or authorities of that State, other than Central Authorities, shall be construed as referring to those authorised to act in the relevant territorial unit;
- 9 any reference to the law or procedure or authority of the State in which a measure has been taken shall be construed as referring to the law or procedure or authority of the territorial unit in which such measure was taken;
- 10 any reference to the law or procedure or authority of the requested State shall be construed as referring to the law or procedure or authority of the territorial unit in which recognition or enforcement is sought.

Article 48

For the purpose of identifying the applicable law under Chapter III, in relation to a State which comprises two or more territorial units each of which has its own system of law or set of rules of law in respect of matters covered by this Convention, the following rules apply –

a if there are rules in force in such a State identifying which territorial unit's law is applicable, the law of that unit applies;

b in the absence of such rules, the law of the relevant territorial unit as defined in Article 47 applies.

Article 49

For the purpose of identifying the applicable law under Chapter III, in relation to a State which has two or more systems of law or sets of rules of law applicable to different categories of persons in respect of matters covered by this Convention, the following rules apply –

a if there are rules in force in such a State identifying which among such laws applies, that law applies;

b in the absence of such rules, the law of the system or the set of rules of law with which the child has the closest connection applies.

Article 50

This Convention shall not affect the application of the *Convention of 25 October 1980 on the Civil Aspects of International Child Abduction*, as between Parties to both Conventions. Nothing, however, precludes provisions of this Convention from being invoked for the purposes of obtaining the return of a child who has been wrongfully removed or retained or of organising access rights.

Article 51

In relations between the Contracting States this Convention replaces the *Convention of 5 October 1961 concerning the powers of authorities and the law applicable in respect of the protection of minors*, and the *Convention governing the guardianship of minors*, signed at The Hague 12 June 1902, without prejudice to the recognition of measures taken under the Convention of 5 October 1961 mentioned above.

Article 52

1 This Convention does not affect any international instrument to which Contracting States are Parties and which contains provisions on matters governed by the Convention, unless a contrary declaration is made by the States Parties to such instrument.

2 This Convention does not affect the possibility for one or more Contracting States to conclude agreements which contain, in respect of children habitually resident in any of the States Parties to such agreements, provisions on matters governed by this Convention.

3 Agreements to be concluded by one or more Contracting States on matters within the scope of this Convention do not affect, in the relationship of such States with other Contracting States, the application of the provisions of this Convention.

4 The preceding paragraphs also apply to uniform laws based on special ties of a regional or other nature between the States concerned.

Article 53

1 The Convention shall apply to measures only if they are taken in a State after the Convention has entered into force for that State.

2 The Convention shall apply to the recognition and enforcement of measures taken after its entry into force as between the State where the measures have been taken and the requested State.

Article 54

1 Any communication sent to the Central Authority or to another authority of a Contracting State shall be in the original language, and shall be accompanied by a translation into the official language or one of the official languages of the other State or, where that is not feasible, a translation into French or English.

2 However, a Contracting State may, by making a reservation in accordance with Article 60, object to the use of either French or English, but not both.

Article 55

1 A Contracting State may, in accordance with Article 60,

a reserve the jurisdiction of its authorities to take measures directed to the protection of property of a child situated on its territory;

b reserve the right not to recognize any parental responsibility or measure in so far as it is incompatible with any measure taken by its authorities in relation to that property.

2 The reservation may be restricted to certain categories of property.

Article 56

The Secretary General of the Hague Conference on Private International Law shall at regular intervals convoke a Special Commission in order to review the practical operation of the Convention.

CHAPTER VII – FINAL CLAUSES

Article 57

1 The Convention shall be open for signature by the States which were Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Eighteenth Session.

2 It shall be ratified, accepted or approved and the instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands, depositary of the Convention.

Article 58

1 Any other State may accede to the Convention after it has entered into force in accordance with Article 61, paragraph 1.

2 The instrument of accession shall be deposited with the depositary.

3 Such accession shall have effect only as regards the relations between the acceding State and those Contracting States which have not raised an objection to its accession in the six months after the receipt of the notification referred to in sub-paragraph *b* of Article 63. Such an objection may also be raised by States at the time when they ratify, accept or approve the Convention after an accession. Any such objection shall be notified to the depositary.

Article 59

1 If a State has two or more territorial units in which different systems of law are applicable in relation to matters dealt with in this Convention, it may at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession declare that the Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them and may modify this declaration by submitting another declaration at any time.

2 Any such declaration shall be notified to the depositary and shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.

3 If a State makes no declaration under this Article, the Convention is to extend to all territorial units of that State.

Article 60

1 Any State may, not later than the time of ratification, acceptance, approval or accession, or at the time of making a declaration in terms of Article 59, make one or both of the reservations provided for in Articles 54, paragraph 2, and 55. No other reservation shall be permitted.

2 Any State may at any time withdraw a reservation it has made. The withdrawal shall be notified to the depositary.

3 The reservation shall cease to have effect on the first day of the third calendar month after the notification referred to in the preceding paragraph.

Article 61

1 The Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of three months after the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval referred to in Article 57.

2 Thereafter the Convention shall enter into force –

a for each State ratifying, accepting or approving it subsequently, on the first day of the month following the expiration of three months after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession;

b for each State acceding, on the first day of the month following the expiration of three months after the expiration of the period of six months provided in Article 58, paragraph 3;

c for a territorial unit to which the Convention has been extended in conformity with Article 59, on the first day of the month following the expiration of three months after the notification referred to in that Article.

Article 62

1 A State Party to the Convention may denounce it by a notification in writing addressed to the depositary. The denunciation may be limited to certain territorial units to which the Convention applies.

2 The denunciation takes effect on the first day of the month following the expiration of twelve months after the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation takes effect upon the expiration of such longer period.

Article 63

The depositary shall notify the States Members of the Hague Conference on Private International Law and the States which have acceded in accordance with Article 58 of the following –

a the signatures, ratifications, acceptances and approvals referred to in Article 57;

b the accessions and objections raised to accessions referred to in Article 58;

c the date on which the Convention enters into force in accordance with Article 61;

- d* the declarations referred to in Articles 34, paragraph 2, and 59;
- e* the agreements referred to in Article 39;
- f* the reservations referred to in Articles 54, paragraph 2, and 55 and the withdrawals referred to in Article 60, paragraph 2;
- g* the denunciations referred to in Article 62.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

DONE at The Hague, on the 19th day of October 1996, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the States Members of the Hague Conference on Private International Law at the date of its Eighteenth Session.

*Pour la République fédérale d'Allemagne,
For the Federal Republic of Germany,*

(s.) E. DUCKWITZ
1.4.2003

*Pour les Etats-Unis d'Amérique,
For the United States of America,*

*Pour la République argentine,
For the Argentine Republic,*

*Pour l'Australie,
For Australia,*

(s.) PETER ANTHONY HUSSIN
1.04.03

*Pour la République d'Autriche,
For the Republic of Austria,*

(s.) JOSEF MAGERL
1.04.03

*Pour le Royaume de Belgique,
For the Kingdom of Belgium,*

(s.) P. NIEUWENHUYS
01.04.03

« Cette signature engage également la Communauté
française et la Communauté germanophone ».

(s.) A. BUYSSE
01.04.03

« Cette signature engage la Communauté flamande »

*Pour le Canada,
For Canada,*

*Pour la République du Chili,
For the Republic of Chile,*

*Pour la République populaire de Chine,
For the People's Republic of China,*

*Pour la République de Chypre,
For the Republic of Cyprus,*

*Pour la République de Croatie,
For the Republic of Croatia,*

*Pour le Royaume du Danemark,
For the Kingdom of Denmark,*

(s.) PEDER VENTEGODT
1/4/2003
« subject to ratification »

*Pour la République arabe d'Egypte,
For the Arab Republic of Egypt,*

*Pour le Royaume d'Espagne,
For the Kingdom of Spain,*

(s.) C. DE BENAVIDES SALAS
1/4/2003

*Pour la République de Finlande,
For the Republic of Finland,*

(s.) PEKKA SÄILÄ
1 April 2003

*Pour la République française,
For the French Republic,*

(s.) ANNE GAZEAU-SECRET
1 April 2003

*Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord,
For the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,*

(s.) ROSIE WINTERTON
1st of April 2003

*Pour la République hellénique,
For the Hellenic Republic,*

(s.) IOANNIS GAVRILIS
1 avril 2003

*Pour la République de Hongrie,
For the Republic of Hungary,*

*Pour l'Irlande,
For Ireland,*

(s.) RICHARD TOWNSEND
1 April 2003

*Pour l'Etat d'Israël,
For the State of Israel,*

*Pour la République italienne,
For the Italian Republic,*

(s.) MARIO BRANDO PENSA
1/4/2003

*Pour le Japon,
For Japan,*

*Pour le Royaume des Pays-Bas,
For the Kingdom of the Netherlands,*

(s.) H. VAN MIERLO
1 sept. 1997

*Pour la République de Pologne,
For the Republic of Poland,*

(s.) MARIA WODZYŃSKA-WALICKA
22 November 2000

*Pour la République portugaise,
For the Portuguese Republic,*

(s.) JOÃO MANUEL GUERRA SALGUEIRO
1 avril 2003

*Pour la Roumanie,
For Romania,*

*Pour la République slovaque,
For the Slovak Republic,*

(s.) JÁN _ARNOGURSKÝ
1.6.1999

*Pour la République de Slovénie,
For the Republic of Slovenia,*

*Pour le Royaume de Suède,
For the Kingdom of Sweden,*

(s.) BJÖRN SKALA
1.4.2003

*Pour la République de Lettonie,
For the Republic of Latvia,*

(s.) K. EIHENBAUMS, 15-05-2002

*Pour le Grand-Duché de Luxembourg,
For the Grand Duchy of Luxemburg,*

(s.) JEAN GRAFF
1.4.2003

*Pour l'Ancienne République yougoslave de Macédonie,
For the former Yugoslav Republic of Macedonia,*

*Pour la République de Malte,
For the Republic of Malta,*

*Pour le Royaume du Maroc,
For the Kingdom of Morocco,*

(s.) A. BENOMAR

*Pour la Principauté de Monaco,
For the Principality of Monaco,*

(s.) J. GRÉTHÉ
14 Mai 1997

*Pour les Etats-Unis du Mexique,
For the United Mexican States,*

*Pour le Royaume de Norvège,
For the Kingdom of Norway,*

*Pour la Confédération suisse,
For the Swiss Confederation,*

(s.) MONIQUE JAMETTI GREINER

1.4.2003

« sous réserve de ratification »

*Pour la République du Suriname,
For the Republic of Suriname,*

*Pour la République tchèque,
For the Czech Republic,*

(s.) OTAKAR MOTEJL

4.3.1999

*Pour la République turque,
For the Republic of Turkey,*

*Pour la République orientale de l'Uruguay,
For the Eastern Republic of Uruguay,*

*Pour la République du Venezuela,
For the Republic of Venezuela,*

DECLARATION OF THE DEPOSITARY

The undersigned, Mr. G. Limburg, Head of the Treaties Division of the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands,

hereby declares that he has witnessed the signature for

1. the Kingdom of Belgium, by Mr. P. Nieuwenhuys, Ambassador and Permanent Representative at the Hague Conference on Private International,

« Cette signature engage également la Communauté française et la Communauté germanophone »

2. the Flemish Community, by M. A. Buyse, Attaché of the Flemish Community at the Hague,

of the Convention on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement and Co-operation in respect of Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children, concluded at The Hague on 19 October 1996.

DONE at The Hague, 1 April 2003

